

Skica

SKICA, BROJ 20, ŠKOLSKA GODINA 2019./2020.

Školski list učenika i učitelja

Osnovne škole Josipa Račića, Zagreb, Srednjaci 30

Tel. ++385 (1) 38 44 999

E-mail: racic@os-jracica-zg.skole.hr

<http://os-jracica-zg.skole.hr/>

Uredništvo Račićevih novinarki:

Ana Grizelj, 5. d, Melissa Drobić, 7. c,

Iva Šarić, 7. c, Sunčana Biuk, 7. c

Učiteljice i suradnice odgovorne za sve propuste:

Darija Jurič, Pavica Jurinić Vrsalović, Mihaela Piskač Opančar, Arijana Zakanj Ivasović, Neva Margetić

Na naslovnoj stranici: rad Marije Peradinović, 8. c

Brojeve stranica dizajnirale:

Majda Krčmar Kavić, Barbara Kruljac

Tonia Vidić, 1. a

DRAGE NAŠE, DRAGI NAŠI!

Evo nas, ponovo, nakon godinu- dvije pauze, u jednoj novoj Skici! U skladu s nastavom na daljinu, u digitalnom izdanju!

Kako smo na početku školske godine svi s entuzijazmom (budimo iskreni - kako tko!) krenuli u Školu za život, nismo očekivali da će se život ipak tako jako iskazati! Postoji izreka: Ne dao Bog da ti se ispune želje! E, pa dragi naši, mnogima se ispunila veelika želja: da nema škole! Početkom godine nije bilo nastave zbog štrajka učitelja, a zadnja tri mjeseca nismo smjeli ni proviriti u školsku zgradu zbog korone. Da ne bude premalo uzbuđenja, pobrinula se naša draga Zemlja pa nas je dobro protresla! Na kraju godine, gotovo svi smo zaključili da je najbolje ići u školu i svakodnevno se susretati, veseliti, svađati, voljeti – oči u oči, a ne preko ekrana! No, kako iz svakog doživljaja učimo, ove smo godine naučili cijeniti obične i najvažnije ljudske vrline: humanost, solidarnost, dobrotu.

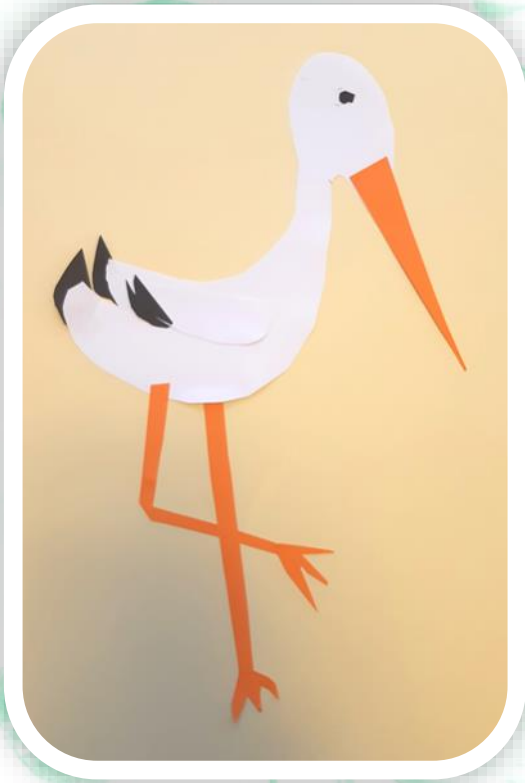
U našem smo školskom listu sakupili samo dio osvrta na sve što nam se događalo i iskreno se nadamo da će svatko od naših čitatelja pronaći nešto za sebe!

P.S. Koliko god se trudili ispravljati pogreške, neke su uporne i ne daju se ispraviti pa otvaramo nagradnu igru za jezične znalce i uspješne lovce: tko sakupi najviše naših pogrešaka, dobit će nagradu: peticu u imeniku (Hrvatski jezik) i ulaznicu za kino!

S iskrenom željom da vas sve zdrave i vesele u jesen vidimo u školi, volimo vas i pozdravljamo

vaše uredništvo

Zoja Elezović, 2. c (Roda)

Marko Žugec, 2. c (Cvjetna livada)

RUBRIKE

1. [DOGODILO SE U ŠKOLI I OKO NJE](#)
2. [MOJ GRAD, MOJA ŠKOLA, MOJ DOM](#)
3. [RAZGOVOR UGODNI](#)
4. [PUTOVANJA, PUTOVANJA](#)
5. [USPOMENE NA KARANTENU](#)
6. [ČITALI SMO, GLEDALI...](#)
7. [ONO ŠTO VOLIMO](#)
8. [PRIČAM TI PRIČU](#)

KADA KLIKNEŠ
NA BROJ STRANICE
VRATIŠ SE NA STRANICU
S RUBRIKAMA!!!

DOGODILO SE U ŠKOLI I OKO NJE

PROJEKT GRAĐANIN – SUVENIRI S PRIČOM

Ove godine kao i tri prethodne radili smo na Projektu građanin i spremali se za smotru. Novonastala situacija nam je onemogućila odlazak na daljnje susrete. Tema ovogodišnjeg projekta građanin je suveniri, koji bi bili inovativni, kreativni, ekološki prihvatljivi, lako dostupni. Učeci povijest Zagreba i povijest domovine učenici tadašnjeg 3. a i 4. a, proučavali su pismo i govor stanovnika i tako je došlo do izrade memori kartica – purgerske riječi i glagoljice. Izradili su od ekološkog materijala svoj tip igre križić – kružić. S knjižničarkom Darijom upoznali su manje poznate izumitelje s važnim izumima i to prikazali u Lepezi izumitelja. Suradnjom s roditeljima nastale su i ZEKO zagrebačke eko naočale u koje su Vito i Jakov utrošili puno vremena i truda.

U cijeloj priči je vrlo važno da projekt potiče ekološki način razmišljanja i razvija ekološki svijest. Učenici su prilikom rada na projektu istraživali, surađivali, raspravljali, razvijali komunikacijske vještine, nadopunjavali se uvažavajući pritom mišljenja ostalih.

Dragana Rakonca

DOJMOVI UČENIKA O PROJEKTU SUVENIR U PRIČI

JAKOV KIFER, 5. a: SUDJELOVAO SAM U NEKOLIKO ZANIMLJIVIH I POUČNIH PROJEKATA S UČITELJICOM. U SVAKOM SAM SE ZABAVLJAO I MNOGO NAUČIO. OVE GODINE TO JE BIO PROJEKT SUVENIR S PRIČOM. OSMISLILI SMO NOVE, KREATIVNE I INOVATIVNE SUVENIRE. BILO JE PUNO VESELJA, ZABAVE, IGRE, RADA I UČENJA. SA SESTROM TENOM SAM NAPRAVIO IGRU KRIŽIĆ-KRUŽIĆ SA ZAGREBAČKIM MOTIVIMA, LICITAR I ŠESTINSKI KIŠOBRAN.

TENA KIFER, 3.c: SUDJELOVALA SAM U IZRADI SUVENIRA KRIŽIĆ-KRUŽIĆ. NAPRAVILI SMO RADIONICU, IZBRUSILI DRVENE OBLUTKE KOJE NAM JE DJED IZREZAO. NACRTALI LICITAR I ŠESTINSKI KIŠOBRAN, POBOJALI I PRELAKIRALI. KAKO BI BILO SVE EKOLOŠKI, BAKU SAM ZAMOLILA DA SAŠIJE PLATNENU VREĆICU U KOJU SMO SPREMILI PREKRASAN SUVENIR.

ANA BLAŽEKOVIĆ, 5. a: SVIĐA MI SE SUDJELOVATI U PROJEKTU JER SU U NJEMU RADOVI KOJE SMO SAMI OSMISLILI, A PRILIKOM IZRADA SU NAM POMOGLI RODITELJI I UČITELJICA. U PROJEKTU SMO IZRADILI MEMORI KARTICE: PURGERSKE RIJEČI I GLAGOLJICA. NAGRAĐENI SMO NA INOVI ZA IZRADU SVIH SUVENIRA KOJI SU U PROJEKTU.

PETRA BLAŽEKOVIĆ, 5. a: RADEĆI NA PROJEKTU STEKLA SAM NOVA ZNANJA I ZABAVILA SE S PRIJATELJIMA. NAUČILA SMO POJEDINA SLOVA GLAGOLJICE I DOBRO SMO SE ZABAVILI POGAĐAJUĆI ŠTO KOJA RIJEČ ZNAČI PRILIKOM UPOZNAVANJA S PURGERSKIM RJEČNIKOM.

VITO VIDIĆ, 5. a: VJEŠTINE I AVANTURE KOJE SAM PROŽIVIO S UČITELJICOM DRAGANOM I PRIJATELJIMA RADEĆI PROJEKT, NEĆU ZABORAVITI. PUNO SAM NAUČIO OSOBITO U VEZI ZAGREBAČKIH SUVENIRA I LEPEZE IZUMITELJA. ISTAKNUO BIH ZEKO-ZAGREBAČKE EKO NAOČALE KOJE SAM RADIO S KOLEGOM JAKOVOM, A KOJE SU IZAZVALE VELIKI INTERES NA IZLOŽBAMA INOVACIJA.

JAKOV BAUS, 5.a: VITO I JA UZ POTICAJ UČITELJICE I POMOĆ RODITELJA IZUMILI SMO ZEKO EKO NAOČALE KOJE SU DIO PROJEKTA SUVENIRI S PRIČOM. PUNO SAM NAUČIO RADEĆI S KNJIŽNIČARKOM DARIJOM LEPEZU IZUMITELJA. ODLIČNO ISKUSTVO, NEŠTO NOVO, UČIŠ I HLADIŠ SE LEPEZOM.

Moja učiteljica Dragana, najbolji prijatelj Vito i ja došli smo na ideju da sa nekim projektom odemo na Inovu mladi.

Htjeli smo napraviti nešto što bi bilo ekološki i što bi pomoglo prirodi. Došli smo na ideju da napravimo naočale od papira. Napravili smo Zeko ekonaočale. Odabrali smo naočale zato što su česti proizvod od plastike.

Trebali smo otkriti i proučiti kako izgledaju naočale te pod kojim kutem stoje krila i okvir. Uzeli smo jedne naočale kako bismo mogli napraviti šablone. Pomoću šablona mogli smo lakše raditi sljedeće primjerke. Shvatili smo da, ako lijepimo sloj po sloj papira, dobijemo određenu čvrstoću. Za naočale nam je trebalo devet slojeva hamera težine 300 grama. Nakon rezanja, trebali smo napraviti kalup na kojem lijepimo naočale. Kada smo zalijepili naočale, trebali smo ih pobrusiti. Staklo nismo lijepili, nego samo ubacili na pritisak. Naručili smo pante i staklene teglice. U teglice smo stavili naočale. Pante služe da nam se krila na naočalama mogu pomicati.

Kada smo došli na Inovu svi su bili oduševljeni. Dobili smo nagradu za najbolju osnovnu školu, dvije zlatne medalje i poziv u grad Kastav blizu Rijeke.

Na toj Inovi bilo je puno zanimljivih projekata. U Kastvu smo uživali sa našom učiteljicom Draganom i knjižničarkom Darijom. Iz Kastva smo se vratili sa zlatnom medaljom i pozivom na međunarodno natjecanje u Zagrebu.

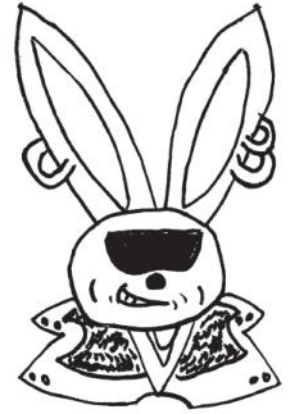
Za natjecanje smo trebali naučiti prezentaciju na engleskome jeziku. Kada smo to usvojili, trebali smo se suočiti sa tremom. Bili je natjecatelja iz različitih zemalja (Rusija, Kambodža, Vijetnam, Malezija, Kanada, SAD...). Nakon što je prošla početna trema, dobro smo odradili prezentaciju pred komisijom.

Zadnji dan je bila dodjela nagrada. Mi stvarno nismo očekivali ovaj put ništa, ali dobili smo zlatnu medalju! Svi smo bili oduševljeni i jako iznenađeni.

Nadamo se da će nam Zeko naočale donijeti još puno zabave i druženja.

Jakov Baus, 5. a

ZEKO NAOČALE

SLIKA GOVORI VIŠE OD TISUĆU RIJEČI

O štrajku učitelja u prvom polugodištu puno se pisalo i govorilo. Naš tekst glasi: slika govori više od tisuću riječi!

„NEŠ' TI USPJEHA“

Nedavno smo mi, učenici sedmih razreda, posjetili Društvo hrvatskih književnika i upoznali jednu od poznatijih spisateljica knjiga za mlade u Hrvatskoj, Sanju Pilić.

Učenike je zanimao njezin život i postavljali smo joj raznolika pitanja o njezinom djetinjstvu, snovima, dostignućima i idejama za pisanje. Na neka pitanja odgovorila je s lakoćom, a na neka pomalo nejasno.

Jedno od pitanja koja su mi ostala u sjećanju bilo je: „Jeste li ikada očekivali da ćete biti ovoliko uspješni?“

Na to pitanje ona nam je skromno odgovorila da je zadovoljna svojim uspjehom, ali da to nije zapravo ništa posebno. Simpatično je rekla: „Neš' ti uspjeha...“

Drugo pitanje bilo je: „Jeste li ikada razmišljali o tome da prestanete pisati romane?“

Na to pitanje ovako je odgovorila: „Ne, zapravo i nisam previše razmišljala jer uvijek kada sam pisala knjige, jednostavno sam u tome uživala.“

Učenici su bili zainteresirani za razgovor sa Sanjom Pilić i činilo mi se da su svi uživali koliko i ja.

Tko zna, možda će zbog Sanje Pilić jednom i netko od nas postati poznati pisac ili spisateljica!?

Marin Barbić, 7. a

VEČER MATEMATIKE

U utorak, 10.12.2019. u našoj školi po četvrti put održana je Večer matematike u organizaciji Hrvatskog matematičkog društva, uz potporu Ministarstva znanosti i obrazovanja Republike Hrvatske. Ove godine sudjelovali su učenici 1. i 3. razreda koji su došli u pratnji roditelja. Radne centre pripremile su učiteljice prvih i trećih razreda, a pridružila im se i školska knjižničarka.

Meni se posebice sviđela igra s geometrijskim likovima. Trebali smo napipati i pogoditi koji se geometrijski lik nalazi u vreći i onda ga izvući. Sakupio sam sve potrebne žigice. Bio sam s mamom. Htio bih sljedeće godine ponovno ići.

Marko Bilas, 1. c

Meni se najviše sviđela igra s kockom. Bio sam s mamom i to mi je bilo fora. Veselim se sljedećoj godini.

Janko Jurinović, 1. c

14.2. MEĐUNARODNI DAN DARIVANJA KNJIGA

Povodom Međunarodnog dana darivanja knjiga, petu godinu za redom u našoj školi organiziramo Volonterski projekt darivanja novih ili rabljenih slikovnica i knjiga. Projekt se organizira

u okviru nacionalne kampanje **Čitaj mi!**

U periodu od **13. siječnja do 12. veljače 2020. godine.** učenici prvih razreda imali su dodatne aktivnosti vezane uz glasno čitanje i usvajanje tehnike čitanja. Gosti predavači u školskoj knjižnici ili razredu bili su književnica Željka Horvat Vukelja, roditelji Maša Rimac Jurinović, Ivica Prtenjača i Tanja Dabo. Prikupljene slikovnice i knjige darovati ćemo malim pacijentima Odjela za pedijatriju Opće bolnice dr. Ivo Pedišić Sisak.

SUSRET S METEOROLOGOM

4.veljače 2020. nas je posjetio meteorolog Krunoslav Mikec. On je Domagojev stric. Držao nam je predavanje o vremenskim prilikama.

Rekao nam je da ga zovemo Kruno. Jako je drag. On je prognozer na HRT-u. Radi u Državnom hidrometeorološkom zavodu. Pričao nam je o ciklonama, anticiklonama, staklenicima i plastenicima. Objasnjavao nam je što je „efekt staklenika“. Na svom mobitelu nam je pokazao gdje su sada munje i gromovi. Govorio nam je o satelitima u svemiru. Reкао nam je i da vrijeme danas nije kao nekada, da su za to zaslužne klimatske promjene. Naučio nas je da postoje sprave koje mjere temperaturu zraka, mjere brzinu vjetra, vlažnost zraka, količinu kiše... Reкао nam je i što su pijavice, a na kraju prezentacije stavio je viceve o vremenskoj prognozi. I mi smo pokušali voditi vremensku prognozu prema njegovim uputama.

Njegovo predavanje mi je bilo jako zanimljivo i poučno. Nadam se da će nam opet doći u razred.

Niko Tomljanović, 3. b

Šimun Vukadinović, 3. b

JEDAN POSEBAN RUŽIČASTI DAN

Ove godine obilježili smo Dan ružičastih majica. Grupno, onako cijeli razred i svi mi obojani u ružičasto.

Dan ružičastih majica obilježavamo zadnje srijede u veljači. To je dan koji nosi snažnu poruku. Nošenjem ružičastih majica pokazujemo da se protivimo svakom obliku vršnjačkog nasilja. Svi u našem razredu odlučili su taj dan doći u školu u ružičastom. Dečkima je možda bilo i malo neugodno jer ružičasta i nije „njihova“ boja, no razgovorom o svemu što taj čin nosi i spoznajom kako i zbog čega je sve to i krenulo, ohrabрили su se vrlo brzo. Kristijan je napravio izvrstan plakat, a Tia i Saša izradile zgodne male ružičaste majice od kartona ispisane porukama o važnosti neprihvatanja bilo koje vrste nasilja.

Bilo je nevjerovatno „fora“ vidjeti nas sve u ružičastoj boji, no još puno važnije od toga – poslati svima jasnu poruku da nasilje ne „stanuje“ kod nas.

Klara Kukoč, 6.

[Link za knjigu u Book creatoru povodom Dana ružičastih majica.](#)

ČITANJEM DO ZVIJEZDA

U četvrtak, 5. ožujka 2020. godine sudjelovali smo na županijskom natjecanju u Nacionalnom projektu za poticanje čitanja i promicanje kulture čitanja. Natjecanje u znanju i kreativnosti „Čitanjem do zvijezda“. Ekipu naše škole predstavljali su Klara Kučkoč, Vanja Vislav Dolibašić i Analena Sajić. Domaćin natjecanja bila je OŠ Bartola Kašića.

Natjecali smo se u kategoriji ispit znanja i pokazali izvrstan rezultat. Nakon nekoliko dana dobili smo poziv za državno natjecanje.

Tema ovogodišnjeg natjecanja bila je *Između stvarnosti i fantastije*, a učenici su trebali pročitati tri knjige: *Harry Potter i kamen mudraca* : J. K. Rowling, *Nikadgrad* : Kušnje Morrigan Crow : Jessice Townsend i *Zmaj ispod Staroga Grada* : Krunoslava Mikulana.

DOJAM ANALENE SAJIĆ, 8.c: Ove godine sudjelovala sam na županijskom natjecanju „Čitanjem do zvijezda“. Tema ovogodišnjeg natjecanja bila je između stvarnosti i fantastije. Sve tri knjige koje smo trebali pročitati su mi se jako svidjele jer i inače volim čitati slične knjige. Natjecanje je bilo izvrsno, zabavila sam se, naučila ponešto i još bolje shvatila koliko su knjige dragocjene. Nadam se da će svatko shvatiti ljepotu čitanja jer ipak se čitanjem stvarno može doći do zvijezda.

NASTUP S DRAMSKOM NA LIDRANU

10.3.2020 Večer prije nastupa

Jako sam uzbuđena, sretna i prestrašena. Tri stvari me najviše plaše: 1. da ću zaboraviti nešto što trebam reći, 2. da ću pasti hodajući po pozornici u štiklama i 3. da će me biti strah. Užasavam se zadnjih 5 minuta u backstage. Tad sam sva u panici, ni o čemu ne mogu razmišljati kako treba, ni tekst ne mogu ponoviti pa se počnem još više bojati da ću zaboraviti tekst kad dođem na pozornicu... Ma, baš krasno, sad me strah da će me sutra biti jako strah.

11.3.2020. Jutro

Evo, spremna sam! Sjedim na krevetu i pišem. Za 20 minuta moram krenuti do frizerskog salona. Nadam se da će naš nastup ispasti bolje od mog noćasnog sna o njemu.

Kasnije...

Što je nastup bliže, to me manje strah, rekla bih, da je to istina, ali, nažalost, nije. Stalno se pokušavam uvjeriti da to nije ništa strašno, ali i ne ide mi baš. Inače me nije strah nastupa, inače mi je to najljepša stvar na svijetu, naravno, ali... Jednostavno, ovo mi je jedan od važnijih nastupa i ne želim zabrljati. Idem se sada pripremiti za generalnu probu, nakon koje ćemo ići na ručak za vrijeme kojeg bih vjerojatno mogla pisati, ali neću, pokušat ću zaboraviti na tremu tih sat vremena.

Još malo kasnije...

Vjerojatno se sjećate da sam vam rekla da me užasavaju zadnje minute u backstage, e pa trenutno se užasavam, a još ni nismo došli u backstage, još uvijek smo u publici pa smo imali prilike vidjeti da su već dvije točke imale slične fore našima. Užasno sam ljuta! Evo sad ću na papir napisati kako se trenutno osjećam: ljuta sam, jako jako uzbuđena, sretna, užasno prestrašena i... Ma, znate što, mogla bih ovako do sutra, a ne mogu jer ćemo vjerojatno uskoro u backstage, a tamo mi neće ni pasti na pamet taknuti olovku. Javit ću vam se nakon nastupa.

Znam da su vam te riječi vjerojatno već malo dosadne, ali... Još malo kasnije...

Evo, gotovi smo! Kao što sam rekla, prije nastupa nisam mogla razmišljati ni o čemu, a mislim da su i Kinezi čuli moje kucanje srca, ali kad sam zakoračila na pozornicu, situacija se promijenila i to u moju korist... Zaboravila sam na sve probleme i postala sam učiteljica kojoj je jedina zadaća pronaći lopova. Baš sam uživala!

12.3.2020

Nismo prošli na državni Lidrano! Ali, molim vas, nemojte misliti da je ovo tužan kraj! Mi smo jako zadovoljni s našim nastupom, pa prošle godine ni do ovdje nismo stigli... Znam da ovo možda nije svršetak kakav ste vi htjeli, ali nisam ga ja birala. Osim toga, jako ćemo se potruditi i sljedeće godine, možda tada kraj bude još sretniji. Veliki pozdrav i hvala vam na čitanju!

Ana Grizelj, 5. d

VIDEO: <https://www.youtube.com/watch?v=SL0q83JgvO0&feature=youtu.be>

ŠKOLE ZA AFRIKU

Mali humanitarci učenici 1.a razreda uključili su se u UNICEF-ov projekt ŠKOLE ZA ŽIVOT za bolju budućnosti djece Madagaskara. Djeca su na zanimljiv način učila o dječjim pravima i kroz različite aktivnosti stjecala znanja o Madagaskaru. Radeći radionice sa svojim učiteljicama Draganom, Ivom i Martinom razvijali su svijest o pripadnosti zajednici, važnosti obrazovanja, učili su o različitostima, prihvaćali potrebe drugih i donirali novac od prodaje likovnih radova koje su sami napravili.

AFRIČKA OGRLICA

AFRIČKE POSUDE

ŽIVOT U DVA GRADA

Sve je počelo kada je moja mama, u 2012. godini, dobila posao u Zagrebu. Ja sam tada još bila mala te stvarno nisam razumjela ni znala što očekivati od života u drugom gradu. Sjećam se da mi je bilo jako teško odvojiti se od cijele obitelji i od rodnog grada.

Prvih par godina života u Zagrebu, mrzila sam sve u vezi njega i nikako nisam htjela da itko iz Splita zna da tu živim. Iako sam bila mala, mislim da je to bilo jako stresno razdoblje, pogotovo jer sam tada krenula u školu, morala sam ući u učionicu sa djecom koju nikada u životu nisam vidjela i probati se nekako sprijateljiti. U početku 1.razreda nisam se nimalo snalazila u komunikaciji s drugim učenicima, zato što oni nisu razumjeli većinu mojih riječi i zato što ja nisam razumjela njih. Točno se sjećam jednoga dana kada smo morali rješavati nešto u radnoj bilježnici iz Hrvatskog te smo spajali slova sa riječima. Bilo je slovo H i nacrtane hlače, ali ja tada nikako nisam mogla shvatiti zašto mi spajamo hlače sa H jer ja u životu nisam zvala hlače „hlače“ nego „gaće“. Još je bilo puno takvih sličnih događaja.

Prošlo je niz godina i počela sam se lagano uklapati te me sve manje i manje bilo briga što sam iz Splita, a živim u Zagrebu. Takav stav bilo je dosta teško steći zbog cijele BBB i Torcide, Hajduk i Dinama drame, ali sada me nije briga te podržavam oba kluba (naravno, Hajduk ipak malo više). Ne samo što volim oba kluba jednako, volim i oba grada jednako, jer ipak i Split i Zagreb se nalaze u istoj državi, Hrvatskoj, te su oba grada veliki dio moga života i stvarno nema smisla da imam nekakva drugačija mišljenja o njima. Naravno, draže mi je biti u Splitu jer ipak je tamo moja obitelj i prijatelji, ali nimalo se ne žalim na život u Zagrebu. Vjerovali ili ne, moglo bi se reći da praktički živim u oba grada jer skoro svaki drugi vikend provodim „dole“ (u Splitu). Iako se to većini čini daleko, nama je to „samo“ 410 kilometara ili 3 i po sata u jednom smjeru!

Što se tiče nekih komentara drugih ljudi, bilo je tu jako puno različitih stvari rečeno, ali definitivno više ljudi iz Splita bi me „ismijavalo“ da sam iz Zagreba, što me često dosta pogađalo, nego što bi me ljudi iz Zagreba ismijavali da sam iz Splita. Naravno, bilo je tu i jako puno pozitivnih stvari, kao naprimjer, ljudi bi me pitali da ih naučim neke splitske riječi kao što su: balun, špigeta, penjur, lancun, kušin, fjaka, lavandin, kacavida, teča, rebatinke i sl, što je meni uvijek bilo jako zabavno raditi. Također pitanje koji su mi ljudi znali postavljati je bilo - želim li se vratiti živjeti u Splitu. Moj odgovor je uvijek bio da, ako mi sada netko da priliku da odem živjeti u Split, postoji vjerojatnost da ne bih prihvatila, ali, i da prihvatim, moguće je da mi se ne bi svidjelo i željela bih se vratiti u Zagreb.

Sve u svemu, zahvalna sam što živim u Zagrebu jer da se nisam preselila, ne bih imala ovakav život i ne bih imala ovakve prijatelje koje sada imam, a s time sam i više nego zadovoljna!

Sve u svemu, zahvalna sam što živim u Zagrebu jer da se nisam preselila, ne bih imala ovakav život i ne bih imala ovakve prijatelje koje sada imam, a s time sam i više nego zadovoljna!

Adrian Elezović 2. c (Kula Lotrščak)

Marija Peradinović 8. c (Galeb)

Bruna Stanić 7. a

MOJ GRAD, MOJA ŠKOLA, MOJ DOM...

ZAGREB SE TRESE

22. ožujka 2020. godine, oko 6:24 , Zagreb je zadesio jak potres magnitude $M=5.5$, a kasnije oko 6:30 i oko 7:00 su se ponovili nešto slabiji, ali podosta jaki potresi.

Svi znamo da su roditelji paničarili, neki su vozili brže bolje u okolicu Zagreba, gdje nema zgrada, dok su neki sjedali u auto i vozili se u Slavoniju, Istru, pa čak i Dalmaciju. Naravno, potres bi nam svima bolje „sjeo“ da nije bio u vrijeme ogromne pandemije Korona virusa, koja je u tada bila na vrhuncu „moći“.

Djeca su isto reagirala na potres. Znam da sam bila jako preplašena, jer, ako ćemo iskreno, nikada se nismo susreli s nečime sličnim. Svi smo paničarili i samo smo htjeli da sve ovo što prije završi. Na sreću, nikome iz naše škole se nije ništa dogodilo i svi smo ostali u jednome komadu. Pisali smo si poruke na grupu, izlazili iz zgrada, vidjeli ponekog jer su se svi šetali po Srednjacima kako se ne bi smrznuli jer je ta nedjelja bila iznimno hladna.

Skoro tri mjeseca nakon najjačeg potresa u Zagrebu još od 1880., i dalje svi razmišljamo o tome. Kroz ova tri mjeseca je bilo mnogo slabijih potresa, a dio njih se prilično osjetio.

Zagreb i njegovi stanovnici su doživjeli ogroman šok, no nadam se to neće ponoviti!

Melissa Drobić, 7. a

VIDEO:

<https://www.youtube.com/watch?v=vQhxYoJKOs&feature=youtu.be>

<https://www.youtube.com/watch?v=3Qp6794H5so&feature=youtu.be>

Bogovićeva ulica, Zagreb

TUGA I TIŠINA U ZAGREBU

Prazan grad, nekad pun života i sreće, sada leži u miru ispod svojih ruševina i tragedije. Zagrebe, tvojim, sada pustim ulicama više se ne čuje smijeh, već odzvanja tišina i tuga nad izgubljenim domovima. Nadam se da će se u tvoje ulice brzo vratiti sjaj i radost nakon ovih neočekivanih i razarajućih događaja!

Laura Colnago, 8. a

ZAGREBE, DRŽI SE!

Moramo vjerovati da će, nakon ovih katastrofa, sve biti u redu, sunce će ponovo zasjati i doći će pravo proljeće. Mi, tvoja djeca, ponovo ćemo hodati tvojim ulicama, sve tvoje zgrade bit će obnovljene i bit ćeš još ljepši jer iza svake oluje dolazi sunce!

Magdalena Srbić, 8. a

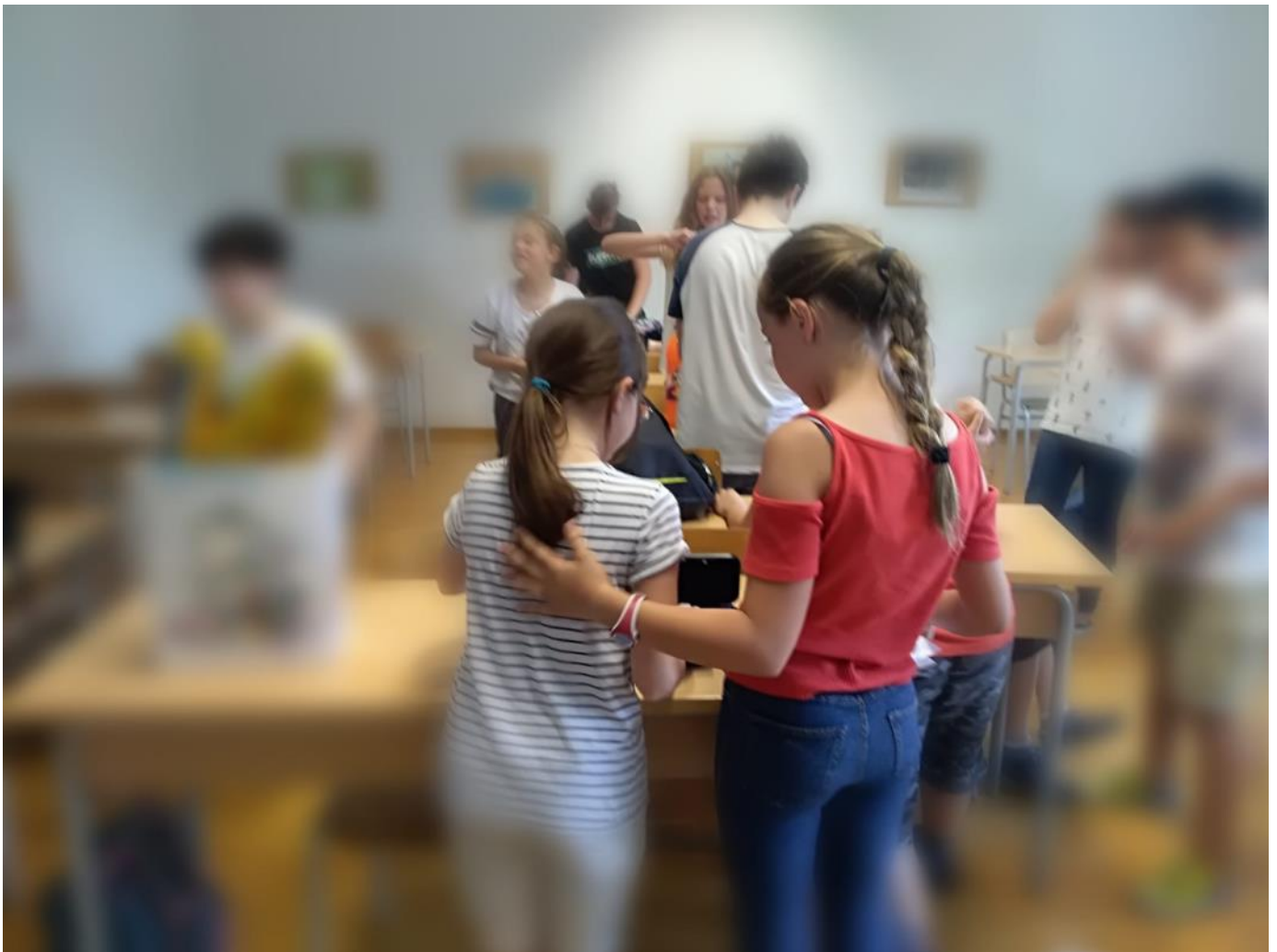
MOJA UČIONICA

Neki bi rekli kako su sve učionice slične, ali to je samo na prvi pogled.

Kada se uđe u našu učionicu Hrvatskoga jezika prvo se vidi umivaonik koji se rijetko koristi, ali nam je dobro poslužio u ovo doba korone kada smo svi jurili pod odmorima prati ruke. Pokraj umivaonika je jedan veliki zid s pločom te par slika. Ploča je stara i istrošena, puno je riječi na njoj ispisano. Cijela učionica je lijepo ukrašena slikama, biljkama i rukotvorinama koje su napravili učenici. Nasuprot vratima stoji učiteljičin radni stol. Na njemu se nalazi kompjuter, olovke, kemijske i sve što jedan radni stol treba imati. Do stola je maleni ormarić u kojem učiteljica drži udžbenike, bilježnice i knjige. Zid iza stola je pun prozora te su tamo staklena vrata koja vode do balkona. Ispod prozora su radijatori na kojima se nalaze maleni ukrasi vezani uz hrvatski jezik i oni daju poseban šarm učionici. Uz prozore je zid s četiri mala panoa na kojima su lijepi citati iz književnih djela. Ispred zida je stolić na kojem učenici ostavljaju svoje radove s motivima godišnjih doba. U učionici imamo i veliki pano ispunjen učeničkim radovima i plakatima. To je naš kreativni kutak, uvijek bogat i pun.

Možda je najvažnije za ovu učionicu reći kako se u njoj djeca osjećaju. Ona je ugodna pa je u njoj i lijepo boraviti.

Marko Vukadinović, 6. c

TRI GENERACIJE RAČIĆA

U mojoj su obitelji tri generacije Račića. Moj djed je prva, mama druga, a ja treća!

Moj djed Vicko Tomić (kojeg ja zovem – nono) došao je u našu školu davne 1978. godine. Predavao je Fiziku i Tehnički odgoj, a nekoliko je godina bio i ravnatelj. U školi je radio 32 godine. Često se šalimo da i nije bio baš neki učenik kad je toliko puta ponavljao razrede! Kaže da mu je najteže bilo kad se izgradilo naselje Gređice. Škola je tada imala preko 1000 učenika, radilo se u 3 smjene, a bilo je i do 6 paralelnih razreda. Nije bilo niti produženog boravka! Kada danas prolazi naseljem, stalno ga pozdravljaju njegovi bivši učenici. Prije nekoliko dana nono se pohvalio da su na Facebooku učenici jednog njegovog razreda oformili grupu Vickovi poletarci. Meni je to smiješno, moj djed i Facebook, svašta!

Moja mama upisala se u 1. razred ove škole 1980. godine. Pitala sam ju čega se sjeća i, naravno, kao i sve mame, kaže da su tada svi učenici bili marljivi i pristojni. Nosili su kute i imali radnu subotu. Često su imali i ples u školi – za osmaše – i tako sakupljali novac za maturalac. Ipak, priznala je kako se skrivala od djeda na hodnicima (posebno kad je bio ravnatelj)!

Danas ja idem u ovu školu. Volim izlete, odlaske u kazalište, izradu projekata i zbor! Zadaće i učenje bih rado ponekad izbjegla što ljuti moje roditelje. Ipak, škola je mjesto gdje su moji prijatelji. Već 5 godina zajedno slavimo rođendane, družimo se, učimo, a ponekad i malo posvađamo. Bez svega toga bilo bi nam jako dosadno!

Magdalena Đuran, 5. a

IDEMO U „KAVEZ“

Razgovarajući s tatom i uz slike iz tog vremena dočarala sam si kako su Srednjaci izgledali prije četrdesetak godina.

Srednjaci su se počeli graditi nakon velike poplave 1964.g. Vrtić je napravljen 1973.g, a Osnovna škola Josipa Račića 1971.g. Sve je izgledalo puno drugačije. Naravno, u to doba nije bilo toliko cesta, automobila, trgovina, frizerskih i kozmetičkih salona, kafića, ali je postojala poznata pizzerija „Mistic“. Gledanje filmova subotom ujutro i plesnjaci navečer održavali su se u poznatom okupljalištu „Buhara“ koju je organizirala Mjesna zajednica Horvati-Srednjaci. Bilo je puno više livada i travnjaka na kojima su dečki, a možda i poneka cura, igrali nogomet. U nastavku ulice Srednjaci, gdje se trenutno nalazi ljekarna i zgrade, nalazile su se obiteljske kuće i košarkaško igralište koje su djeca zvala „Kavez“. Vrlo su često išli u „Kavez“ i svi su se družili, zabavljali i veliki dio dana su provodili tamo jer prije, naravno, nije bilo mobitela, računala, ali ni toliko izvan-nastavnih aktivnosti...

Cure su se često igrale „gumi-gumi“ ali mogli su se toga igrati i dečki kao što se i moj tata igrao jer, navodno su ga cure „tražile“ da se igra s njima. Djeca su puno vremena provodila vani igrajući razne igre: graničara, crne kraljice 123, pikulanje, lopova i pandura, nogo-tenis ispred škole... U Hećimovićevoj ulici, na mjestu današnje videoteke Dambo, nalazila se poznata slastičarnica u koju su svi išli na popularne šampite. Iza današnje ambulante i na početku Omišaljske ulice nalazile su se gradske pumpe na kojima su se djeca osvježavala nakon igre. Naravno, nije bilo puno zgrada koje danas postoje, ali po čemu su Srednjaci poznati nego po neboderima koji su se gradili sedamdesetih godina!? Potok, koji se danas nalazi iza nebodera, bio je granica grada i sela.

Tramvaja nije bilo, no postojala je autobusna linija Ljubljanića-Srednjaci kojoj je okretište bilo kod Braće Domany 8. Godine 1985. produžena je tramvajska pruga od Savske ceste od bivšeg okretišta Jarun i tada je ukinuta autobusna linija. Puno se toga dogodilo prije Univerzijade koja je utjecala na razvoj grada.

Na Gredicama i Staglišću su bile livade, polja i kuće i tata mi je rekao da je sa svojim prijateljima tamo ponekad išao brati trešnje i kukuruz. U vrijeme moje prabake, koja danas ima 93 godine, moglo se uživati u obližnjem kupalištu na Savi „Babinjak“, a u vrijeme dede i tate bezbrižno se moglo kupati u Jarunu. Poznat je park „Raketa“ koji je bio popularan i u doba kad je moj tata bio tinejdžer, kao i danas. Park je dobio ime po poznatom toboganu koji je izgledao kao raketa. U „Raketi“ su se okupljale sve generacije, kao i danas.

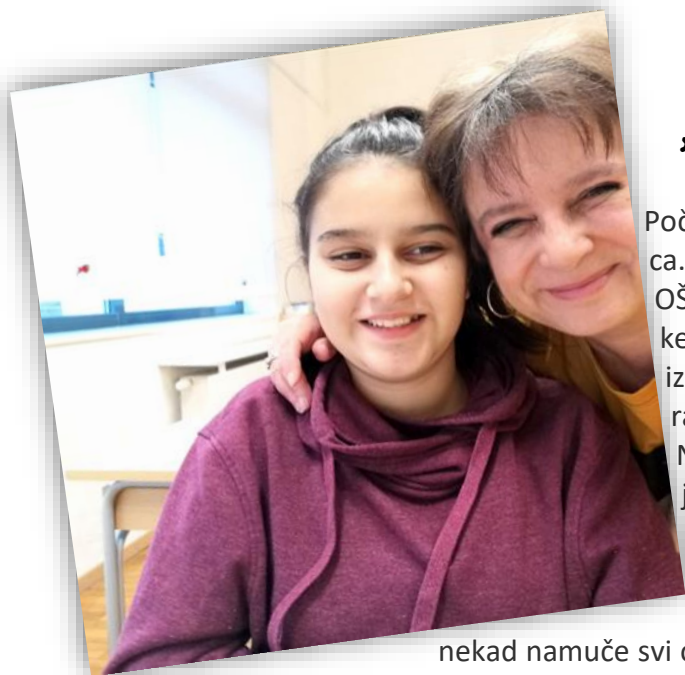
Na Srednjacima je živjelo, ali i živi, puno poznatih ličnosti, a neke od njih su: Josipa Lisac, Željko Mavrović (Šaka sa Srednjaka), Edo Majka, Vladimir Anzulović (Zula), Josip Sesar, Dražen Sirišćević, Tajči...

Po riječima moga tate Srednjaci su prije bili ugodniji i čišći kvart nego danas, ali meni su najdraži baš ovakvi i ne bih ih nikako mijenjala.

Hana Galetić, 7. a

BILO JE TAKO LIJEPO „PRIJATELJITI“ S NAGHAM

Početak sedmog razreda, u našu školu stigla je nova učenica. Nagham Oufan. Prije naše, bila je neko vrijeme učenica OŠ Gustava Krkleca. U Zagreb je došla je iz Damaska, iz daleke Sirije. Tiha, samozatajna, nenametljiva, a željna znanja i izuzetno pametna djevojčica. Stigla je u jedan topao i drag razred koji ju je prigrlio i prihvatio. Sreća njena, ali i njihova. Nagham je svojim dolaskom obogatila cijeli naš školski svijet. I to ne samo svoje vršnjake, već i nas učitelje. Kao što spužva briše riječi sa školske ploče, Nagham ih je upijala. Iz dana u dan sve otvorenija, sve sigurnija...A nije bilo lako. Svi znamo koliko je naš jezik zahtjevan, koliko se po-

nekad namuče svi oni kojima je materinji. No naša Nagham pravi je poliglot i to u punom i pravom značenju te riječi. Ona govori arapski, engleski, kurdski, perzijski (farsi), razumije i služi se francuskim, njemačkim i španjolskim jezikom. Nakon malo više od dvije godine učenja hrvatskog jezika, zamolili smo ju da svoj susret s našim jezikom, školom i novim prijateljima zauvijek sačuva u tekstu u kojem će opisati svoje doživljaje i osjećaje vezane uz susret i učenje uz nas. Namjerno ostavljamo tekst u originalu jer odiše šarmom svaka njena pogreška, a ujedno je i dokaz kako se puno može naučiti u samo dvije godine...Osobito nam se svidjela riječ „prijateljiti“... Bilo bi lijepo da se u tom obliku, a još više u pravom značenju trajno nastani u našem jeziku! Bravo, Nagham!

Arijana Zakanj Ivasović

MOJA NOVA ŠKOLA

Kad sam se uselila u svoj novi stan, toliko sam se uplašila da promijenim škole jer sam se bojala da neću prijateljiti jer nisam iz Hrvatske. Ali prvog dana škole sam se zbližila s prijateljima iz razreda i družili smo se odmah nakon škole.

Nakon tjedan dana jedna od djevojka zamolila me je da svaki dan hodamo zajedno u školu, a mi to do danas radimo. Stvarno nisam očekivala da će svi biti tako prijateljski nastrojeni prema meni. Nikad nisam sjedila sama na nastavu ili na ručku jer su oni uvijek bili tamo sa mnom i stvarno volim kada razgovaram s njima. Uvijek mi pomažu kod domaćih zadataka i to je tako ljubazno od njih. Učiteljici su tako lijepi i brižni, uvijek me pitaju trebam li pomoć i pokušavaju mi objasniti sve tako bih imala dobre ocjene. Ponekad ne volim govoriti hrvatski jer sam sramežljiva, a svi moji prijatelji i učitelji se trude da mi bude ugodno govoreći sa mnom, govoreći mi i pokazujući mi da nije problem griješiti i jako su mi velike potpore kada govorim hrvatski.

Još jedna stvar za reći... ovo je jedna od najboljih škola u kojima sam ikad bila.

PISMO BIVŠE OSMAŠICE

Kada dođe vrijeme da napustite osnovnu, i krenete u srednju školu, u dosta kratkom vremenu se morate naviknuti na toliko novih stvari. Nova škola, novo društvo, novi razred, novi profesori...Ne znate što vas čeka i samo se nadate da će vam sve formule iz matematike, sve jednadžbe iz kemije, i sve što ste naučili do sada, ostati u sjećanju. To je također i veliki pritisak jer, u srednjoj na neki način predstavljate osnovnu školu. Morate se pokazati u najboljem svjetlu, jer pročuje li se da je vaše znanje o klimama i geografskoj širini isparilo, dovest ćete i sebe, a i profesore u neugodnu situaciju.

No, kažem vam, ako ste prošli "Josip Račić", takve stvari vas ne trebaju zabrinjavati. Naime, već prvi tjedan od kako je počela škola, na satu matematike, profesorica je predavala gradivo koje smo već od prije trebali znati. Pitala nas je znamo li to i, vjerovali ili ne, jedina sam koja je dala potvrdni odgovor. Bez obzira što mi matematika nije išla za rukom, došlo je i mojih "5 minuta". Ono što vam pokušavam reći je da, koliko god da vam je teško, koliko god da se mučite sada, kasnije, kada budete znali više od ostalih, osjećat ćete se neizmjereno ponosno i znat ćete da se svo to mučenje isplatilo, ma koliko god vam to sada nevjerojatno zvučalo. I to je ono najbolje. Onaj osjećaj kada znate da ste sami nešto postigli i da ste sami došli do cilja.

Još je jedna stvar koju bih voljela spomenuti. Ne znam za vas, ali kada sam bila u osmom razredu, kada se vrijeme upisa postupno približavalo, svi su mi počeli govoriti kako je srednja škola "najbolje razdoblje života", da je u srednjoj "puno bolje nego u osnovnoj"... No, slušajući to tada, razmišljala sam "Kako može biti bolje nego što je sada? Ovdje imam odličan razred, ovdje sam provela najveći dio svoga djetinjstva...može li biti još bolje?" Da se razumijemo, srednja škola je mjesto gdje upoznate ljude sa sličnijim interesima, imate puno tema za razgovor, sve je novo i strano, ali nekako počnete uživati u tome. No, osnovna škola je razdoblje života u kojem odrastate. Uđete u osnovnu kao prestrašeni sedmogodišnjak, koji je tek naučio vezati tenisice, a izađete kao (po mogućnosti) obrazovana, mlada osoba koja već ima svoj stav i mišljenja o raznim pitanjima. Osnovna škola me mnogočemu naučila. Naučila me da, iako ne znaš crtati, pjevati, ili bacati loptu, ne trebaš odmah odustati, već trebaš dati sve od sebe, i uspjeh ćeš. Naučila me povijesti čovjeka koja mi je ukazala da se povijest ponavlja. Naučila me kako da održim ravnotežu kada tramvaj naglo zakoči...Sve u svemu, naučila me mnogim važnim stvarima. Također, najljepše uspomene koje imam do sada, upravo su iz osnovne. Možda vam se sada ne čini tako, ali kada dođe zadnji dan osnovne škole, prisjetit ćete se svega kroz što ste prošli. Sjećat ćete se samo lijepih stvari.

Posljednji savjet koji vam mogu dati je, da uživajte u svakom danu provedenom u ovoj školi. Ne uzrujavajte se oko ocjena jer u koju god srednju da dođete, bit će vam dobro. Voljela bih da mogu sebi iz 2018. dati taj savjet jer sada tek shvaćam koliko je nepotrebno bilo to silno živčiranje. Potrudite se da vam, kada izađete iz osnovne škole, u sjećanju ostanu samo lijepe uspomene, jer, samo one su i vrijedne sjećanja.

Tonka Matejaš

JA, KAPETAN

Moja obitelj ima pet članova. Mama Matea, tata Hrvoje, pas Bella, mlađi brat Kristian i ja.

Tata Hrvoje voli se glupirati, a to mu i dobro ide. On je naš prvi časnik. Pas Bella kao i svaki drugi pas, voli se igrati i jesti. Ona je mala maza. Moja mama nas sve puno voli, a i mi nju. Ona je od palube mala. Moj mlađi brat Kristian će se roditi u rujnu, nadam se da će biti sličan meni. Ja kao ja, volim aute, dinosaure, nogomet, vojnike i svoju obitelj. Ja sam naš kapetan.

Zajedno igramo društvene igre, nogomet, rukomet i košarku. Jako volim svoju obitelj.

Matej Peharec, 2. c

SOLISTIČKI NASTUP VRATA

U našoj kući imamo nešto što možemo prozvati običajem. Naime, svake druge zime treba podmazati vrata jer bi počela škripiti.

To se inače lako riješi: ne kupujemo ništa posebno, već uzmemo malo maslinova ulja (ekstra djevičansko po mogućnosti), natopimo malo pamuka s kojim protrljamo šarke vrata i, problem riješen! Ali eto, ove godine nikako da vrata prestanu škripiti. Pokušali smo sa suncokretovim uljem – ništa, zatim s bućinim uljem – također nije radilo, zatim s kokosovim – opet ništa. Vrata jednostavno nisu htjela prestati škripiti.

Mora da smo izlili pet litara raznoraznih ulja i tri vrste maslaca po tim vratima, ali nikako da prestanu škripiti. Zatim je moja najmilija majka predložila: „A zašto jednostavno ne zamijenimo vrata?“ Odgovorila sam joj da će nas to skupo koštati, ali smo se obje složile da ne možemo živjeti s ovakvim zvukovima u kući. Pozvali smo majstora, i taman kada je htio izvaditi šarafciger iz kutije alata, kihnuo je na šarku vrata, a vrata su, začudo, prestala škripati. Mi smo mu zahvalili, no on nam je htio naplatiti. Upitali smo ga zašto, a iz njegovih usta ispadale su same laži. Stvarno ne razumijem zašto smo morali platiti čovjeku koji nam je doslovno popljuvao vrata!

Potresena ovim događajem, ljutito sam krenula u sobu i zamahnula vratima, a sve što sam mogla čuti bilo je: „škriiip“!

Emma Giunta, 8. b

MOJ BRAT, MOJA SESTRA (I TAKO 4-6 PUTA)

Jeste li se ikad pitali kako je to živjeti u velikoj obitelji s mnogo članova? E, pa neki od vaših kolega ne moraju se pitati. Ako vas zanima tajna o slaganju, odnosno neslaganju, nastavite čitati jer smo zamolili Gitu i Petra da nam malo pojasne kako se slažu sa svojom braćom i sestrama.

Kako kod vas teče takozvana jutarnja groznica, odnosno spremanje za školu i vrtić? Tuku li se svi u redu za kupaonicu ili imate neku tajnu za mir?

Gita: Kada idemo u školu, mi se ne svađamo jer imamo različite smjene. Inače se jedna moja sestra prva probudi, pa ona ode u kupaonicu, sve obavi, onda probudi mene i mog brata, ja odem na wc, onda moj brat i tako dalje...

Petar: Kod nas se prvo budi jedna sestra oko 7, pa tata i druga sestra i na kraju moj brat i ja.

Pomažu li stariji članovi obitelji mlađima? (ne ubrajajući roditelje)

Gita: Dvije najstarije sestre pomognu kada sve nauče, jer ne vole kada ulazimo u njihovu sobu i stalno ih nešto ispitujemo. Jedna pomogne meni, ja bratu, a s najmlađima rade mama i tata.

Petar: Pa najstarija sestra uglavnom pomaže, pokušam i ja ponekad pomoći bratu, ali se uvijek posvađamo.

Kako se svi zajedno zapravo slažete?

Gita: Mi se slažemo dobro jer mama i tata ne vole kada se tučemo, svađamo... Oni od nas traže da budemo dobri, poštteni... Nekad se znamo posvađati, ali uvijek se na kraju pomirimo.

Petar: Dobro, svi se više manje dobro slažu. Naravno, tu i tamo se posvađamo, ali to je normalno, ni ne može sve uvijek ići glatko. Najčešće se ja posvađam s bratom, ali se pomirimo, osim toga, to je bratska ljubav!

Došli smo da kraja. Nećemo ih više gnjaviti, jer kao što ste i sami imali priliku pročitati, čini se da imaju pune ruke posla.

Ana Grizelj, 5. d

Lenka Ožvald, 3. b

DJECA SU UVIJEK ISTA

Intervju s našim ravnateljem

Vjerujem da većina vas zna, a ako niste do sada znali, sada ćete, da naš ravnatelj, Tomislav Horvat, odlazi u zasluženu mirovinu. Upravo iz toga razloga, a i zato što je vrlo interesantna osoba, odlučile smo razgovarati baš s njim. Pa započnimo!

Što ste sve htjeli postići tijekom rada u našoj školi? Jeste li u tome uspjeli? Došao sam u školu u veljači 1994. godine kada je škola izgledala dosta loše. Ukratko, vidjelo se na prvi pogled, da je kroz dugi period jako loše održavana i uistinu je bila nemotivirajuća za uspješan rad učenika i učitelja. Niti organizacijski nije izgledala bolje. Moram priznati da sam, ušavši u školu, doživio mali šok koji je trajao oko tjedan dana. Razmišljao sam i zamišljao kako i na koji način to pokrenuti. Temeljna motivacija je da čovjek živi i radi u ugodnom ambijentu pa sam krenuo u uređenje škole. Cijelu školu smo obojali u vesele različite boje kako bi se učenici osjećali ugodno, a u pravilu se radilo o ličenju prve boje iz 1971. godine, dodatno ju uredili i opremili pa krenuli u lov za odgojno-obrazovnim rezultatima. Mislim da sam, imajući u vidu sve objektivne okolnosti, tijekom svojih 26,5 godina ravnanja uspio. Procijenite sami. Pokrenut je školski list „Skica“, pokrenut internetski radio 5+, pokrenuta internetska školska televizija 5+TV, dograđen je novi dio škole, uređen je unutarnji dio škole, objedinjeno je ogradom školsko dvorište do Horvaćanske ulice. Školsko dvorište je u svakom pogledu izuzetno uređeno, održavano i opremljeno i kao takvo je konkurentno svim trešnjevačkim parkovima koje održava „Zrinjevac“. Škola je tehnički i tehnološki vrlo dobro opremljena. Obrazovni rezultati su također izvrsni. Uz svijest da uz školu, na obrazovni rezultat učenika apsolutno utječe obiteljsko okruženje, iz škole smo iznjedrili veliki broj nagrađenih učenika s raznih natjecanja i smotri, a mnogi su kasnije izrasli u izvrsne umjetnike, sportaše, znanstvenike itd, i nemali broj je svjetske prepoznatljivosti. Jednako značajno je da smo paralelno s tim rezultatima odgojili veliki broj dobrih ljudi. Naši osmi razredi izuzetno su poželjni kandidati u svim zagrebačkim srednjim školama. Uz ove odgojno-obrazovne uspjehe, po prvi puta ću javno predstaviti nekoliko projekata koje sam htio i mogao napraviti, a nisam, zahvaljujući prije spomenutim, nazivom ih objektivnim okolnostima. Umjesto postojećeg školskog igrališta „sanjao sam“ sportski centar ispod kojeg je tristotinjak garaža/parkirnih mjesta, unutar školskog dvorišta bazen koji se zimi pretvara u klizalište. Dio unutarnjeg neiskorištenog školskog prostora želio sam pretvoriti u slikarsko-grafički atelje. Želio sam dograditi još jednu sportsku dvoranu. Rad u školi donio mi je nekoliko reprezentativnih društveno-stručnih neprofesionalnih funkcija. Bio sam predsjednik Upravnog vijeća Agencije za odgoj i obrazovanje RH, predsjednik Upravnog vijeća Hrvatske zajednice osnovnih škola i predsjednik Hrvatske udruge ravnatelja osnovnih škola. Na kraju moram spomenuti da su taj rad u školi obilježile i brojne nagrade od kojih izdvajam najvrjednije: Državna „Nagrada Ivana Filipovića“ i Odlikovanje Reda Danice hrvatske s likom Antuna Radića.

Jesu li se učenici promijenili? Koja Vam se generacija najviše sviđela? Onako filozofski, djeca su uvijek ista, odnosno, primarno su ogledalo obiteljskog okruženja, ali i općeg društvenog okruženja. Škola tu objektivno ima vrlo mali utjecaj. Ono što se promijenilo i što se stalno mijenja je činjenica da smo svi mi suputnici razvoja vlastitog, ali i svjetskog društva. Kako se i u kojem smjeru mijenja društvo, tako se mijenjamo i mi, samim time i učenici. Ono što svakako nije dobro, to analogno odraslima koriste i učenici, jest pojava da se obilato koriste razna prava, a obveze, odgovornost i disciplinu koje bi trebale pratiti razna prava, prečesto zaboravljamo.

Jesu li se načini kažnjavanja promijenili? Kako? Načelno, govoriti o kažnjavanju podrazumijeva prepoznati širi kontekst pogleda na učenika. U prošlom pitanju sam dijelom odgovorio na to pitanje. Možebitna kazna bi zapravo trebala biti većinski upućena njegovim roditeljima, jer kada učenik napravi neku nepodopštinu, to obično proizlazi iz kućnog odgoja. Isto tako, treba istaknuti činjenicu da niti jedan čovjek nije bezgrešan, svi smo podložni greškama, a pogotovo mladi koji uobičajeno žele malo izaći iz „zadanih“ okvira. Zaključujem, kazna je jedan vrlo kompleksan pojam kojeg treba pažljivo i s velikim razumijevanjem primjenjivati.

Čuli smo da ste se bavili glazbom i sportom. Možete li nam nešto reći o tome?

Krenuo sam putem glazbe u 3. razredu osnovne škole, na način da me učitelj glazbenog odgoja u školi uz suglasnost mojih roditelja upisao u glazbenu školu. Kasnije sam diplomirao na Muzičkoj akademiji u Zagrebu i Pedagoškoj akademiji - odjel glazba. Prije dolaska u našu školu radio sam 15 godina kao profesor u dvije muzičke škole. Moram priznati da sam tijekom djetinjstva i mladosti jako puno uložio u glazbenu izobrazbu da bih danas morao konstatirati kako za nju uopće nemam vremena što mi je jako žao. Nadam se da ću izgubljeno vrijeme barem malo nadoknaditi odlaskom u mirovinu. Što se sporta tiče, on me prati otkad znam za sebe i bio je glavna sastavnica cijelog mog života do danas. Igrao sam u pionirima Dinama pa malo razočarano prekinuo bez obzira što je tadašnji trener dva puta dolazio po mene doma da me privoli nastavku, no bezuspješno. Slučajni pogled na jedan plakat taekwondo-a bio je zapravo ljubav na prvi pogled koja traje već 50 godina. Uspješnost u glazbi ostvario sam kao učenik 1. mjestom u državi, a kao profesor s dvoje učenika također sam osvojio 1. mjesta na državnim natjecanjima. U taekwondo-u sam bio višestruki državni prvak, državni reprezentativac, selektor državne seniorske reprezentacije, na brojnim sportskim funkcijama i s brojnim nagradama i priznanjima.

Čime se bavite izvan škole? Uz najviše vremena provedenog „ravanjem“ školom i svakodnevnim druženjem s taekwondo-om, slobodnog vremena je jako malo. U to vrijeme nastojim dodatnim poslovima poboljšati svoj obiteljski proračun i u tome sam uspješan što omogućuje meni i mojoj obitelji dobar i kvalitetan život. Na samom kraju, dobar i kvalitetan život u budućnosti želim i svim bivšim, sadašnjim i budućim učenicima, roditeljima i zaposlenicima naše škole.

I tako, naš ravnatelj sada, nakon 26.5 godina rada u ovoj školi, odlazi u zasluženu mirovinu. Sigurne smo da neće mirovati! Mi ćemo mu biti zahvalni za ono što je napravio za našu školu i truditi ćemo se biti što bolji učenici i što bolji ljudi.

Iva Šarić i Melissa Drobić, 7. c

GEOGRAFIJA NIJE SAMO ONO ŠTO SE UČI U ŠKOLI

Intervju s profesoricom geografije Brigitom Gajski Stiperski

Sigurna sam da mnogi od vas sanjaju o putovanjima, nekima su možda na umu veliki gradovi, a neki pak možda sanjaju o malim selima... Naša profesorica iz geografije proputovala je SAD-e, Brazil, Peru, Novi Zeland, Keniju, Tanzaniju, Republiku Južnu Afriku, Bocvanu, Namibiju, Zimbabve, Japan, Kinu, Mongoliju, Indiju, Nepal, Vijetnam, Laos, Kambodu, Tajland, Tursku, Rusiju, Sloveniju, Srbiju, Makedoniju, Crnu Goru, Austriju, Italiju, Mađarsku, Grčku, Bugarsku, Češku, Njemačku, Poljsku (jug), Španjolsku i Francusku. Zamolili smo ju da nam donese malo tih prekrasnih doživljaja u ovogodišnju Skicu.

Jeste li bili na svim kontinentima? Koje zemlje niste, a voljeli biste posjetiti?

Bila sam na svim naseljenim kontinentima, što znači da mi nedostaje Antarktika. Put na Antarktiku je moguć u vrijeme naše zime, ali i kratak boravak vrlo je skup. Dugi je popis zemalja u kojima nisam bila, a voljela bih ih posjetiti. Svaka zemlja skriva svoje ljepote. Mislim da bi zanimljivo bilo vidjeti Južnu Koreju i Sjevernu Koreju te Norvešku, Island... Mogla bih se vratiti i u zemlje u kojima sam već bila, jer nikada nemate dovoljno vremena da vidite baš sve što vas zanima.

Antilopski kanjon u SAD-u

Ima li neka zemlja ili grad u kojem biste voljeli živjeti? Koje mjesto vam je bilo najljepše i zašto, a koje najzanimljivije?

Mogla bih živjeti u većini zemalja koje sam vidjela, osim u državama Afrike. Zbog nesigurnosti, bolesti pa i siromaštva većine stanovništva. Mnogi veliki gradovi su mi vrlo lijepi i mogu zamisliti da tamo živim – Pariz, Rio de Janeiro, New York. Ali, ja istinski volim naš Zagreb. On je moj grad, tu sam rođena, na njegovim ulicama osjećam se sigurna. Nakon putovanja, koliko god bila lijepa i zanimljiva, veselim se povratku kući i šetnji zagrebačkim ulicama. Ne mogu izdvojiti jedno mjesto kao najljepše. To je poput knjige s tisuću zanimljivih stranica. Fasciniraju me veliki gradovi – šuma nebodera u New Yorku, slikovita uzvišenja koja se izdižu iz mora u Riju, ludi Las Vegas, neobičan Ulan Bator. Zanimljivo je bilo ući u višemilijunsku

Kiberu, jedan od najvećih slamova na svijetu, gdje osjećate da niste dobrodošli. Proći kroz favelu u Riju. U takve dijelove grada ne možete ući sami, već organizirano, jer su vrlo opasni za turiste. Ali očarala me je i priroda - Dolina smrti, Veliki kanjon, ronjenje na Korralnom grebenu, Base camp Mt. Everest na Tibetu, mistični Machu Picchu, plovidba pritokom Amazone gdje nema turista i susret s plemenom Ameroindijanaca, foto safari u Keniji, Tanzaniji, Namibiji, ulazak u selo Himba plemena u Namibiji, ili Masaja u Tanzaniji. Privlače vas ljudi, njihov način života i kultura. Ovo je samo mali dio sjećanja koje nosim sa putovanja.

Kiberu, jedan od najvećih slamova na svijetu, gdje osjećate da niste dobrodošli. Proći kroz favelu u Riju. U takve dijelove grada ne možete ući sami, već organizirano, jer su vrlo opasni za turiste. Ali očarala me je i priroda - Dolina smrti, Veliki kanjon, ronjenje na Korralnom grebenu, Base camp Mt. Everest na Tibetu, mistični Machu Picchu, plovidba pritokom Amazone gdje nema turista i susret s plemenom Ameroindijanaca, foto safari u Keniji, Tanzaniji, Namibiji, ulazak u selo Himba plemena u Namibiji, ili Masaja u Tanzaniji. Privlače vas ljudi, njihov način života i kultura. Ovo je samo mali dio sjećanja koje nosim sa putovanja.

Izlazak sunca u Japanu

Glava Bude u korijenju stabla
u svetištu na Tajlandu

S koliko ste godina prvi puta putovali i gdje?

S roditeljima sam uglavnom putovala i upoznala Hrvatsku. Išla sam u sedmi razred kada smo posjetili Veneciju. Oduševila me je te mi je Italija i danas draga destinacija. U vrijeme studiranja trebalo je platiti depozit za izlazak iz države, slijedila je i gospodarska kriza te Domovinski rat, stoga sam putovati počela dosta kasno.

Jeste li se razočarali u nekoj zemlji?

Nikada se nisam razočarala na putovanjima, jer odlazim vidjeti prostor i ljude koji tamo žive. Ne.

Treba li se za svako putovanje posebno pripremiti?

Za koje ste se putovanje najviše morali pripremiti?

U tropici. Danas postoje kvalitetni turistički vodiči, ali i internet koji olakšava izbor. Najsloženija organizacija puta bila je u tropski prostor Perua, u prostor pritoka Amazone jer tamo turisti ne odlaze. Pomogao nam je biskup koji tamo živi, a on je hrvatski misionar.

Za svako putovanje potrebna je dobra priprema. Treba proučiti sadržaje tog prostora – nacionalne parkove, kulturno - povijesne spomenike i gradove pod zaštitom UNESCO-a.

Jeste li saznali kako se djeca u drugim zemljama školuju i je li to, po Vašem mišljenju, bolje ili gore od našeg školovanja?

O djeci u drugim državama spomenula bih dvije krajnosti. U Japanu se na obrazovanje djece polaže velika pažnja. Osim nastave, koja im je dobro organizirana, djeca u popodnevnom satima, osim što dosta uče, odlaze i na dodatne satove kako bi u školi postigli što bolji uspjeh i mogli se upisati u bolje srednje škole, a kasnije na fakultete. To im pruža veću sigurnost u zapošljavanju. U Africi, u Himba selu koje sam posjetila, nemaju dovoljno novaca da u školu idu sva djeca. Djevojčice ne odlaze u školu, što znači da će kasnije u životu teže naći bolji posao i laganiji način života. No, ta djeca su nasmijana. Smatram da naše školstvo nije loše koliko je izloženo kritikama, jer naši učenici na međunarodnim natjecanjima postižu vrhunske rezultate. Vidjet ćemo koliko će nas reforma unaprijediti. I za kraj. Geografija nije samo ono što se uči u školi, nju treba otkrivati u svijetu koji vas čeka.

Selo amerindijanaca u amazonskoj prašumi

Ne znam za vas, ali ja bih se složila s profesoricom Gajski. Možda treba stvari sagledati iz drugog kuta. Možda ne volite Geografiju, ali sigurno volite putovati, a i to je geografija! Profesorici zahvaljujemo na zanimljivom razgovoru!

INTERVJU SA

Željkom Horvat-Vukeljom

Željka Horvat-Vukelja rodila se u Sinju. Najranije djetinjstvo provela je u Šibeniku, a osnovnu školu i gimnaziju završila je u Zadru. Diplomirala je romanistiku, francuski i španjolski jezik.

Predavala je francuski jezik u osnovnoj školi, bila je urednica časopisa Modra lasta u izdavačkoj kući Školska knjiga. Članica je Hrvatskog društva dramskih umjetnika. Piše najljepše priče za djecu.

1. KOJA VAM JE NAJDRAŽA KNJIGA?

Nabrojiti ću ih nekoliko: „Poziv na ljubav” Anthonyja de Mella, „Tata, ti si lud” Williama Saroyana i „Fantastični gospodin lisac” Roalda Dahla.

2. VOLITE LI VIŠE PISAT ZA DJECU ILI ZA ODRASLE?

Za djecu!

3. KAKVE SU VAM PREDSTAVE TEMELJENE NA VAŠIM PRIČAMA?

Vjerojatno mislite na „Hrabricu” i na „Reumatični kišobran”, dvije predstave u kazalištu Žar ptica, koje su nastale prema mojim pričama. Dramaturzi i redatelji su ih dobro priredili za igranje u kazalištu, a glumci su izvrsni.

4. ŠTO VOLITE RADITI U SLOBODNO VRIJEME?

Volim svirati klavir, šetati, slušati radio i slušati glazbu dok izrađujem rekvizite za prielokaze, družiti se s prijateljima i rodacima, kuhati i pritom malo eksperimentirati.

5. KOJA VAM JE NAJDRAŽA HRANA?

Paštasuta i, općenito, tjestenina na razne načine.

6. ČIME SU INSPIRIRANE VAŠE PRIČE?

Događajima iz svakidašnjeg života i predmetima oko nas koji nisu samo mrtve stvari nego likovi s vrlo zanimljivim tajnim životom, primjerice vrata koja škripe, patlidani koji žure u ajvar, glasovir koji pati jer na njemu nitko nije svirao već više od 20 godina...

7. ZAŠTO STE POSTALI PISAC?

Kao maloj djevojčici činilo mi se da je vrlo otmjeno i fino biti pisac. Poslije su prevladali sasvim drugi motivi, a najvažniji je ovaj: želim da moje priče dopru što većeg broja djece.

8. KOJI VAM JE BIO NAJDRAŽI PREDMET U ŠKOLI?

Engleski jezik, i to zato što mi ga je predavala razrednica, koju smo svi obožavali. U školi je najvažnije da učitelj voli svoje đake i da daci vole svojeg učitelja.

INTERVJU SA ROMANOM SIMIĆEM

Rođen je 1972. u Zadru. Na Filozofskom fakultetu u Zagrebu završio je studij književnosti i španjolskog jezika. Jako lijepo i priča i piše priče. Priče su mu prevedene na desetak jezika. Zaposlen je kao urednik u izdavačkoj kući Fraktura. Izdao je prekrasne slikovnice za djecu.

1. KOJA VAM JE NAJDRAŽA KNJIGA?

Teško je to reći: neke su mi knjige bile najdraže kad sam imao jedanaest godina, neke druge kad sam imao dvadeset i jednu, a neke treće danas. Ali kad bih, recimo, trebao imenovati knjigu koju sam najviše volio kad sam išao u osnovnu školu, bila bi to jedna koju čitate i vi, Junaci Pavlove ulice. Ili možda Galeb Jonathan Livingstone, kojeg čitaju osmaši, ili možda Tri mušketira Alexandera Dumasa, ili (naročito preko dugog i dosadnog ljeta) bilo koji roman Karla Maya. Računaju li se i stripovi? Stripovi su super.

2. VOLITE LI VIŠE PISATI ZA DJECU ILI ZA ODRASLE?

Pa vi postavljate sama teška pitanja! Pisati za odrasle je ozbiljan posao, dugo traje i uglavnom se pošteno namučim, a pisati za djecu nešto neozbiljniji i prilično zabavan. Pa zašto je onda teško odgovoriti? Zato što bih i djeci i odraslima htio ispričati slične priče, na malo drugačiji način.

Kad pišem odraslima, uvijek u njima pokušavam pronaći neko dijete, a kad pišem za djecu stalo mi je da u njima vidim one koji jako brzo odrastaju.

3. KAKVE SU VAM PREDSTAVE TEMELJENE NA VAŠIM PRIČAMA?

Pa još se nisu radile predstave, samo jedan film (a taj mi se - obećajte da nećete nikome reći - nije baš jako svidio). Ali veselje je kad priča koju si napisao sam u svojoj sobi postane priča kojom se bave ljudi koje prije nisi poznao, kad likovi dobiju lica, kad je možeš vidjeti, a ne samo čitati.

4. ŠTO VOLITE RADITI U SLOBODNO VRIJEME?

Volim čitati, putovati, hodati u prirodi, igrati košarku, igrati igrice (rasturam u Clash Royalu), maziti mačku, kuhati...

5. KOJA VAM JE NAJDRAŽA HRANA?

Sva! Odgovor na ovo pitanje zauzeo bi previše prostora pa moram stati prije negoli sam počeo.

6. ČIME SU INSPIRIRANE VAŠE PRIČE?

Mojom djecom. Klara ide u osmi, a Donat u peti razred i pišem uglavnom o onome za što mi se čini da ih zabavlja, zanima, ponekad i muči... jer obično su to stvari koje zanimaju, zabavljaju i muče mene. I odrasli su djeca, jeste li znali?

7. ZAŠTO STE POSTALI PISAC?

Zato što sam osjetio da kroz smišljanje pjesama i priča, kroz riječi i jezik, mogu otkriti neke jako zanimljive stvari. I da možda mogu drugim ljudima te stvari prenijeti, da im budu zanimljive i da u njima i oni otkriju nešto svoje. Pisanje i čitanje uvijek idu skupa, a priče pričamo svi, čak i oni koji ih nikada neće zapisati.

8. KOJI VAM JE BIO NAJDRAŽI PREDMET U ŠKOLI?

Hrvatski. (Ali kad je gužva s učenjem - tjelesni i sat razrednika.)

SVE JE POČELO NA ULICAMA SREDNJAKA

Intervju s Krunoslavom Cvancigerom, bivšim učenicom OŠ Josipa Račića

Krunoslav Cvanciger uspješan je glazbenik poznate hrvatske grupe Jinx, a danas nam je ispričao kako je sve počelo...

Kako je pohađanje Osnovne škole Josipa Račića utjecalo na Vas? Na hodnicima svoje bivše osnovne škole naučio sam puno životnih lekcija. U-

poznao sam razne ljude koji su me, svaki na svoj način, oblikovali kao osobu. Tu su bili i profesori koji su me tada, naravno, nervirali, ali gledajući unatrag na svoje godine u Račiću nisu bili toliko loši. **Jeste li bili dobar učenik?** Bio sam vrlo dobar učenik, ali me škola nije toliko zamarala. **Kada ste**

počeli svirati? U osmom razredu. **Kao osobi koja je sama naučila svirati i stvarati glazbu, mislite li da Vam je tada bilo teže nego današnjoj djeci zbog nedostatka interneta i sl.?** Pa da, bilo je puno teže doći do informacija te sam svoje znanje stekao čitajući knjige i slušajući druge glazbenike. **Tko**

Vas je najviše poticao u radu? Moja sestra Anita uvijek je bila tu za mene. Tako je bilo i kada sam se počeo baviti glazbom – ona me izrazito poticala. **Na koje ste se glazbenike najviše ugledali?** To su bili legendarni Jimi Hendrix, Bob Marley, Miles Davis... **Je li Vam neki koncert posebno ostao u sjećanju?** Koncert s *Jinxima* na *INmusic festivalu* posebno mi je ostao u sjećanju jer smo odlično odsvirali, a publika je bila fantastična kao i cjelokupna at-

mosfera. **Jeste li prenijeli ljubav prema glazbi na svoju djecu?** Vrlo sam sretan što je svako moje dijete, kao i ja, sebe pronašlo u glazbi. Moj najstariji sin Tituš svira bubnjeve i gitaru, kći Bela saksofon, a mali Mak slijedi njezine stope. **Koji su bili Vaši najveći uspjesi?** Istaknuo bih predavanje na Rock akademiji, sviranje u bendovima *Jinx*, *Tao Šank*, *Fali V.*, *WTF (What Da Funk)*... **Jeste li na početku svoje karijere mislili da ćete dogurati ovako daleko?** Svi se uvijek nadaju najboljem te mi je drago da se ovaj dio mog sna ostvario.

Ana Sunara, 8. d

MJESNI ODBOR – SPONA IZMEĐU GRAĐANA I GRADSKIH INSTITUCIJA

Intervju s predsjednikom Vijeća Mjesnog odbora Horvati-Srednjaci

Činjenica da građani mogu sudjelovati u poboljšanju kvalitete života u kvartu u kojem žive, mnogima je nepoznata. Spona građana i gradskih vlasti je tijelo pod nazivom Mjesni odbor kojih u gradu Zagrebu ima 218, što znači da gotovo svako naselje ima svoj Mjesni odbor. Mjesni odbor Horvati-Srednjaci uključuje naselja Srednjaci, Gredice I Horvati, a nešto više o radu Mjesnog odbora reći će nam njihov predstavnik, predsjednik Vijeća Mjesnog odbora Horvati-Srednjaci, gosp. Mario Crkvenac.

GOSP. CRKVENAC, ŠTO VAS JE POTAKNULO NA RAD U MJESNOM ODBORU HORVATI-SREDNJACI I OD KADA STE PREDSJEDNIK MJESNOG ODBORA? Smatram da je dužnost, a i želja svakog građana da kvart u kojem živi učini boljim, ljepšim i sigurnijim mjestom za život. Moja želja je omogućiti našem kvartu kvalitetniji, kreativniji i funkcionalniji život, ispuniti ga novitetima i uljepšati u skladu s mogućnostima. Za predsjednika sam izabran u srpnju 2017.godine, u trajanju mandata od 4 godine.

KOJA SU NAJZNAČAJNIJA POSTIGNUĆA MJESNOG ODBORA HORVATI-SREDNJACI U OVOM MANDATU? Problem koji je najizraženiji na području našeg Mjesnog odbora je problem parkiranja koji je teško rješiv zbog izgrađenosti naselja i nedostatka prostora, no napravljeno je pedeset novih te legalizirano oko dvjestotinjak parkirnih mjesta. Rekonstruirano je i sanirano igralište OŠ Josipa Račića, sagrađen je novi park za vježbanje postavljene su multifunkcionalne sprave u parku Srednjaci, sagrađeno je novo košarkaško igralište s popratnim parkom za vježbanje u naselju Gredice. Naši najmanji stanovnici dobili su nove sprave za igranje u Ulici braće Domany, a u Hećimovićevoj ulici i Ulici majstora Radonje obnovljene su staze za pješake.

KOJI SU SLJEDEĆI PROJEKTI NA KOJIMA ĆE RADITI MJESNI ODBOR? Od većih projekata u planu je izgradnja školske dvorane za potrebe OŠ Josipa Račića, izgradnja parka za pse te kontinuirani rad na legalizaciji i gradnji novih parkirnih mjesta te dječjih parkova. Svaki projekt, bez obzira na svoju veličinu, zahtijeva puno vremena i strpljenja te zajednički rad brojnih gradskih ureda što podrazumijeva ishodaenje mnogih suglasnosti i dozvola, ali i veliki budžet. Planovi za poboljšanje kvarta su nam veliki i nadamo se da ćemo ih uspjeti ostvariti na zadovoljstvo naših sugrađana.

KOJE SU PREDNOSTI, A KOJI SU NEDOSTACI OBAVLJANJA FUNKCIJE PREDSJEDNIKA VIJEĆA MJESNOG ODBORA HORVATI-SREDNJACI? Prednosti obnašanja ove funkcije su svakako mogućnost da se učini nešto više i bolje za kvart i ljude koji čine naše svakodnevno okruženje. Biti koristan za dobrobit mnogih je osjećaj koji je visoko na listi mojih prioriteta. Nedostatak je to što koliko god se trudili, ne možete udovoljiti svima, tako da uvijek, bez obzira na uloženi trud, ima negativnih komentara i nezadovoljnih ljudi.

KAKO STANOVNICI MOGU POMOĆI RADU MJESNOG ODBORA? Stanovnici mogu pomoći i pridonijeti radu Mjesnog odbora na način da aktivno komuniciraju s njegovim predstavnicima s uočnim i definiranim problemom. Svaki problem mogu iznijeti Vijeću Mjesnog odbora putem službenog e-maila koji se može naći na stranicama Grada Zagreba. Bilo kakva sugestija, ideja ili rješenje nekog problema apsolutno je dobrodošlo u ispunjavanju bita Mjesnog odbora kao spona između građana i gradskih institucija.

Vita Crkvenac, 7. a

PUTOVANJA, PUTOVANJA

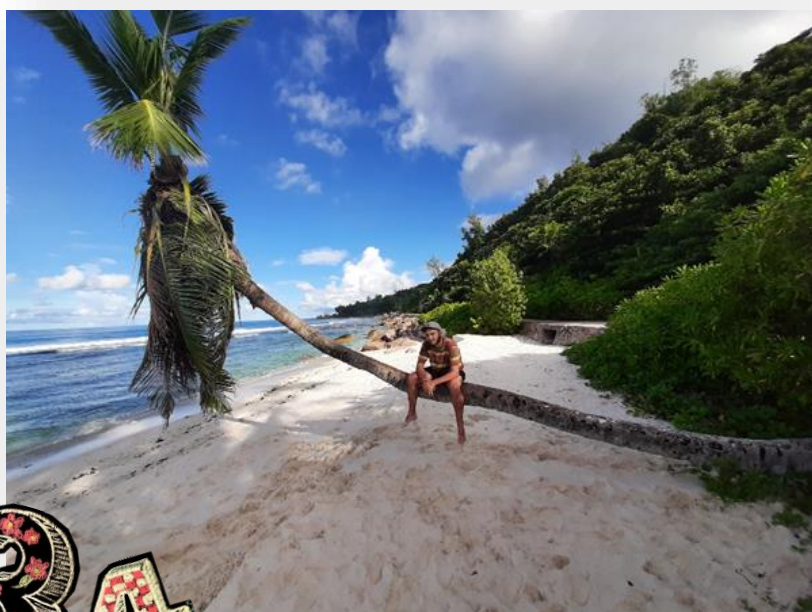
SEJŠELI – RAJ NA ZEMLJI

Sejšeli su skupina od 115 otoka koji se nalaze 1600 km istočno od afričkog kontinenta. Glavni grad se zove Victoria, najveći je grad na Sejšelima, ali je to ujedno i najmanji glavni grad na svijetu. Nalazi se na glavnom otoku Mahe. Stanovnici Sejšela govore tri jezika: francuski, engleski i kreolski (mješavina francuskog jezika s afričkim riječima). Francuski i kreolski prednjače pred engleskim jezikom jer su Francuzi preuzeli kontrolu nad tim predivnim otočjem 1756. godine od Arapa. Ime 'Sejšeli' je ovo otočje dobio po tadašnjem francuskom ministru financija koji se zvao Jean Moreau de Sechellesu (čita se: Žan Moro de Sešelesu).

Sejšeli su bogati pješčanim plažama izrazito sitnog i bijelog pijeska koje svakodnevno zapljuskuju valovi toplog Indijskog oceana. Sejšeli, zbog svoje geografske lokacije, imaju čitavu godinu prosječnu temperaturu zraka 28°C. Kiše su ovdje češće u zimskim mjesecima, ali su također vrlo nepredvidive zbog otočne raspodjele. Na glavnom otoku je prolom oblaka, a na drugim manjim otocima je sunčano i vruće. Zbog svoje prirodne ljepote i prekrasnih plaža Sejšeli su jedna od glavnih atrakcija za ljubitelje tropskog ugođaja i morskih aktivnosti. Osobno sam surfao na valovima kod čega treba biti jako oprezan jer se u trenutku može promijeniti snaga vjetra i valovi postanu puno opasniji. Zato je najbolje uzeti svježi kokos ili domaće pripravljenu limunadu i pladanj voća te uživati u šumu mora i toplini pijeska u hladu palme. Sejšeli su 'raj na Zemlji'. Nije ni čudo da su na plažama snimani mnogi spotovi i reklame (npr. Raffaello). Najpoznatija i ujedno najfotografiranija plaža je Anse Source de Argent (čita se: Ans Sors de Arža) što bi u slobodnom prijevodu značilo 'srebrna plaža'. Nalazi se na jednom otočiću La Digue, a Sejšelani ga zovu La Digwa. Dok sam šetao tim otokom, vidio sam velike kopnene kornjače stare i do 100 godina, plantaže vanilije i farme banana. Glavna je grickalica slani čips od banane a hrana je mješavina fransuske kuhinje, indijskih začina i morskih plodova.

Ljubitelji prirodnih ljepota i tropskog ugođaja ovdje mogu vrlo lako pronaći svoj mir, ali također ima i raznih aktivnosti (kajaking, surfing, ronjenje s maskom...). Predvečer je najbolje sjesti na toplu pješčanu plažu i uz svježe iscijeđeni sok od marakuje i papaje ispratiti zalazak sunca.

Krešimir Bujan, profesor matematike

VUKOVAR – GRAD HEROJ

O tragediji u Vukovaru slušali smo od malih nogu, ali sad smo dobili priliku o Vukovaru čuti i iz prve ruke – od vojnika koji su riskirali život za našu budućnost. U Vukovaru smo boravili od 27. od 28. siječnja 2020.

27. siječnja 2020.

Sve je počelo u 4 sata ujutro pred našom školom, ukrcavanjem u autobuse (što je malo potrajalo, blago rečeno). Put nas je vodio autocestom A3 prema istoku države, kroz prostrane ravnice središnje Hrvatske i Slavonije. Uz autocestu se smjenjuju polja i šume. Kod Županje smo sišli s autoceste i krenuli prema Vinkovcima. Uz cestu nas je skoro cijelim putem pratila dugačka šuma, ljeti zelena, iako je sada u zimi ogoljena i utihnula. Nakon Vinkovaca put nas vodi kroz sela prema Vukovaru. U blizini su i Bogdanovci, selo koje je uz ostala okolna sela i Vukovar držalo liniju obrane za vrijeme rata, a danas tamo živi i moj djed.

Upoznavanje Vukovara i vukovarskog kraja započeli smo obilaskom muzeja u Vučedolu. Tamo smo naučili mnogo činjenica o stanovništvu koje je na području Vukovara živjelo prije oko 5000 godina, kao i nešto o predmetima koji su postali simboli Vukovara. Najpoznatija od njih je vučedolska golubica. Ovaj muzej drukčiji je od drugih. Ukopan je u obronak Fruške gore, a puteljkom iznad njega možemo doći do arheološkog nalazišta.

Nakon Vučedola stigli smo u dvorac Eltz, u čijim je dvoranama smješten Muzej grada Vukovara. Postav muzeja vodi nas kroz razna povijesna razdoblja, od pretpovijesti do modernog vremena. Tijekom Domovinskog rata dvorac Eltz postao je prva meta bombardiranja iz zraka. Do kraja rata bio je potpuno razoren, a obnovljen u razdoblju između 2008. i 2011. godine.

Nakon odlaska iz muzeja stižemo u hostel (nekadašnja vukovarska vojarna) gdje smo slušali dva predavanja: o ratu i o Vukovarskoj bitci, koja je ključan dio Domovinskog rata. U prvom predavanju slušali smo općenito o tijeku rata u Hrvatskoj. Tijekom drugog predavanja doznali smo nešto više o tri faze Vukovarske bitke.

Ostatak dana proveli smo smještajući se u hostel i razgledavajući centar grada. Prošetali smo nasipom uz Dunav i divili se njegovoj veličini. Kasnije tog dana bili smo u brodu na Dunavu u kojem se nalazi disko-klub. Meni se osobno nije sviđjelo, ali mi se čini da su cure iz razreda uživale.

28. siječnja 2020.

Sutradan se bilo malo teže ustati jer su se dečki u sobi zabavljali još duboko u noć. Prva postaja novog dana bila je velebna crkva sv. Filipa i Jakova. Doznali smo da je bila granatirana u ratu te je ostavljen jedan dio zida u takvom oštećenom stanju iz rata.

Toga dana smo posjetili i bolnicu u kojoj je bilo zbrinuto nekoliko tisuća ranjenika tijekom rata. I bolnica je također svakodnevno granatirana s nekoliko stotina granata te su sve ranjenike morali smjestiti u podrum bolnice. Moram spomenuti i dr. Vesnu Bosanac koja je postala simbolom herojstva, građanske hrabrosti i humanosti, vodeći bolnicu u najtežim trenucima rata.

Posjetili smo i Ovčaru gdje su pripadnici JNA ubili oko 250 ljudi. Među njima su bili većinom Hrvati, ali bilo je pripadnika i drugih naroda. Na Ovčari je bio srpski logor kroz koji je prošlo više tisuća zatočenika. Tada smo posjetili i memorijalno groblje. Ostali smo bez daha kada smo vidjeli oko tisuću bijelih križeva – grobova žrtava Domovinskog rata.

Otišli smo i do Trpinjske ceste, poznate i kao groblje tenkova na kojoj je Blago Zadro s braniteljima uništio tridesetak tenkova JNA. Tako je postala i jedan od simbola otpora. Tamo smo vidjeli i jedan dobro očuvan tenk iz Domovinskog rata.

Na kraju našeg obilaska Grada heroja posjetili smo i bivšu vojarnu u Vukovaru. Jedan od vojnika upoznao nas je s vrstama mina i bombi kakve su se koristile u ratu. Kasnije smo dobili i malo vremena kako bismo razgledali tenkove, avione i oružje koje se koristilo.

To je bio jedan od poučnijih izleta na koje sam išao. Sada sam iz prve ruke vidio kakva je to bila strahota i koliko je ljudi patilo. Koliko je ljudi izgubilo obitelji i svu imovinu. Ali naposljetku su ipak iz pepela ponovo podigli grad u koji se vratio život.

Mislav Ižaković, 8. b

PUTOVANJA, PUTOVANJA

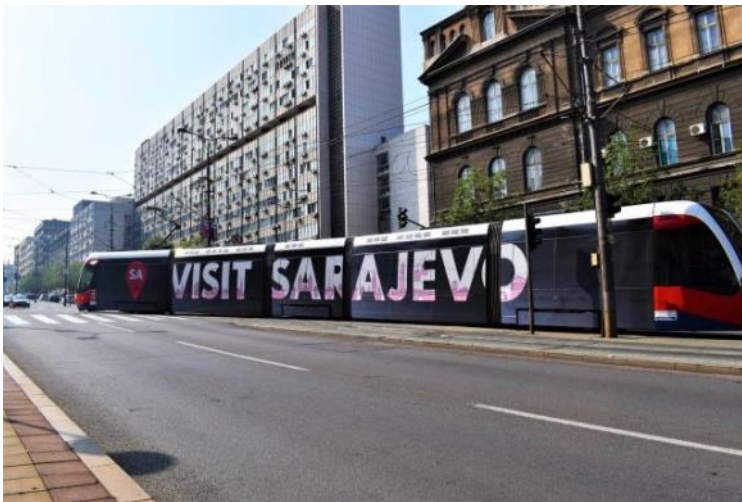
Volim putovati. Neki su ljudi ovisni o štetnim stvarima, ja sam ovisna o putovanjima. Uzbuđena sam svaki put kad idemo na novo putovanje.

Tijekom ljeta 2019. bila sam na par putovanja. Pa zašto ih ne podijeliti s vama?

Pri kraju sedmoga mjeseca 2019. godine sam krenula za Češku. Prvo smo, nažalost, zapele na granici između Slovenije i Austrije, dobrih sat vremena. Ali tamo smo isto vidjele „divne prizore“ kao što je vozač koji ima desnu nogu izvan prozora dok vozi i slično.

Napokon smo stigle u Beč, glavni grad Austrije. Budući da smo stigle tek oko 19 sati, samo smo otišle na večeru i malo se prošetati. Vidjela sam toliko divnih prizora, i mogu se složiti s ljudima koji misle da je Beč jedan od najljepših gradova na svijetu. Od predivnih crkvi, do starih zgrada, ali i prekrasnih spomenika, nagledala sam se predivnih stvari.

Sutradan, nakon kratkog šopingiranja, zaputile smo se prema Vidnavi, u Češkoj. Toliko smo bile blizu granice sa Poljskom, da nije bila rijetkost da nam se mobiteli prebace na poljsku mrežu.

U kampu smo bile punih 10 dana. Tko bi znao koliko divnih stvari možeš otkriti u 10 dana! I tako, osim što smo imale orijentacijske treninge, išle smo na mnogo „ekspedicija“. Nikad nisam očekivala da ću vidjeti toliko divnih stvari, na nekom mjestu koje uopće nije poznato.

Nakon što sam se vratila iz Češke, zaputila sam se u Italiju. Tad je to bilo normalno, no sad se bojim pomisliti o svojem sljedećem odlasku tamo. Išli smo u Gardaland. Odlučili smo, umjesto da odemo na more, otići se dva dana provesti u Gardalandu..

Bilo je vrlo zanimljivo, od razno raznih vožnja do jako ukusne hrane. Ipak, bilo bi mi draže da smo duže mogli ostati, ali što je, tu je.

Negdje na sredini mjeseca sam otišla do Sarajeva, u Bosni i Hercegovini. Bila sam tamo 5 dana, i uspjela sam obići skoro cijelo Sarajevo. Duge, spore šetnje po Baš čaršiji i obilaženje obitelji je stvarno ispunilo taj put. Sarajevo je vrlo lijep grad. Pogled na staromodne zgrade i sve ostalo, uključujući razne sajmove, je još samo poboljšalo moj izlet.

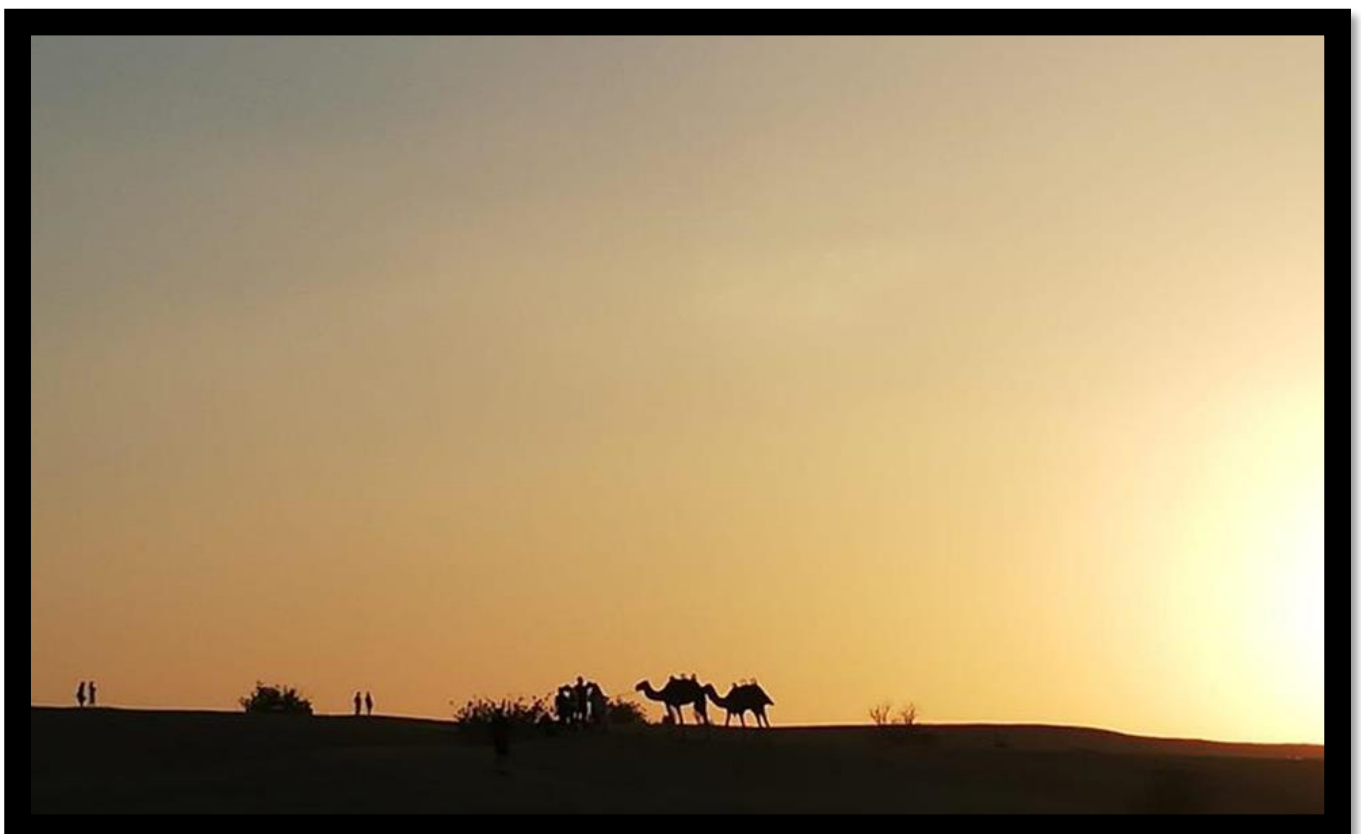
Na putovanjima možeš vidjeti toliko divnih stvari, naučiti puno novih, i, najbitnije, možeš se odlično provesti! Zato volim putovanja!

PUT U DUBAI

6. siječnja 2020. započelo je moje putovanje u Ujedinjene Arapske Emirate. Većinu toga dana proveo sam na aerodromu i u avionu. Više sati kasnije napokon sam stigao. Dodirnuo sam mramorno tlo ovog zapanjujućeg aerodroma. Na ogromnom aerodromu svoj posao su obavljali Arapi tradicionalno obučeni u kandure (tunike).

Tek sam prve noći tijekom vožnje s aerodroma dobio pravi dojam o veličini ovog mjesta. Ču da od građevina, divovskih nebodera ima posvuda. Jedino drveće – palme, i ulice sa po minimalno sedam automobilskih traka u svakome smjeru, neprestano su okićene jer se zbog velikog broja nacija slave svi blagdani i sve tradicije. Iako sam došao za vrijeme najhladnijeg mjeseca siječnja, temperatura je vani iznosila ugodnih 27°C.

Sljedećeg jutra sam se probudio oko podneva i nisam trošio vrijeme nego sam otišao do obližnje plaže u čijoj je blizini poznati Burj Al Arab Jumeirah. Ostatak dana proveo sam i u najvećem shopping mallu na svijetu – Dubai Mallu. Na glavnom ulazu vidi se jedan od najvećih akvarija s morskim psima i još mnoštvom ribljih vrsta. U njemu također rone i ljudi. Mall je toliko velik da u njemu voze taksiji jer zašto bi bogataši trošili 15 minuta da dođu s jednog kraja na drugi kada mogu jednostavno platiti unutarnji taksi!? Sve luksuzne trgovine koje možete nabrojati nalaze se u tom mallu. Mall je također spojen s Burj Khalifom – najvećom zgradom na svijetu. Večer sam proveo promatrajući predstavu s fontanama i svjetlosnim prikazima na Burj Khalifi. Mislim da bi naš gradonačelnik, Milan Bandić, bio ljubomoran. Sljedeće jutro shvatio sam da su mi majka i sestra bolesne pa sam naredna 3 sata proveo sam na bazenu i u teretani. Ostatak dana nisam radio skoro ništa osim večernje plovidbe Dubai kanalom. Ipak sam vjernik, majka i sestra čudom su mi ozdravile sljedeće jutro. Išao sam u pustinju prvi put u svom životu. Odjednom je vozač, s kojim smo išli, stao pred pustinjom i počeo ispuhivati gume. Vratio se u automobil i jurcao po dinamama. Kasnije sam i ja vozio quad po pustinji te čekao zalazak sunca.

Sljedeće jutro bio sam nadasve uzbuđen. Išao sam na Burj Khalifu – najvišu zgradu na svijetu. U najbržem liftu na svijetu sam se vozio čitavu minutu. Pogled s jednog od najviših katova je zapanjujuć. Kinezi su bili nagomilani na prozore, ali budući da je zgrada ogromna, a broj ljudi ograničen, sve se vidjelo. Bio sam i na plaži i u velikom aquaparku jer je temperatura bila visoka unatoč godišnjem dobu. Navečer sam išao u kazalište La Perla. Stvari, koje sam vidio tamo, nisam nikada do tad vidio. Na sceni se pomiču ogromne konstrukcije, u sredini je bazen i u roku od minute i 30 sekundi sve se može potopiti i osušiti. Specijalni efekti su savršeni, iz stropa pada kiša, a kroz publiku teku vodopadi.

Osim Dubaia vidio sam i Abu Dhabi. Idući dan bio sam u Abu Dhabi Louvreu – zanimljivom muzeju s mnoštvom umjetnina, od starih do apstraktnih. Također sam vidio ogromnu, mramornu i bogatu džamiju sheikha Zayeda. Toliko nisam imao sreće da je idućega dana počela padati kiša, iako je Dubai usred pustinje. Naredna dva dana usprkos kiši proveo sam razgledavajući: Miricle Garden u kojem se nalaze najveće skulpture s cvijećem, Souk Madinah Jumeirah (tržnicu Madinah Jumeirah) gdje sam jeo, a ta-

lu

I-

kođer i vidio egoista koji je dao oslikati prozore svoga lamborghinija svojim likom. Razgledavao sam i raskošnu Dubai Opera House te akvarij i zoološki vrt u Dubai Mallu u kojem sam se brodićem vozio po jednom od najvećih akvarija, dirao morske pse i vidio mnoge druge životinje.

Zadnja večer bila mi je ujedno i najdraža. Proveo sam je u Aquarisu u zanimljivom restoranu Safronu. Na ulasku u restoran je velika fontana kojom teče čokolada. Ima 7-8 velikih švedskih stolova koje obogaćuje hrana iz svih dijelova svijeta, od korejske do meksičke. Najviše mi se svidjelo što je hranjenje neograničeno.

Put u Dubai bio je predivno iskustvo i nadam se da ću opet otići tamo.

Roko Padro, 7. c

IZLET NA JEDINI SLOVENSKI OTOK

Luka Višak, 4. b

28.10.2019. Danas sam saznala da ćemo za vikend posjetiti Bled. To je jezero u Sloveniji. Iako volim biti u prirodi, nije mi jasno zašto bi netko platio da gleda u jezero! Pa to smo mogli i na Jarunu. No, dobro...

31.10.2019. Treba nam otprilike 1 sat i 30 minuta vožnje do Bleda. Baš zato sam se i naoružala svim mogućim sredstvima protiv dosade: slušalicama, bojankom i čak dvjema knjigama (za slučaj da jedna postane dosadna). Još uvijek mi nije jasno zašto bi netko platio pogled na jezero!

Kasnije...

Morat ću priznati (ma koliko to bilo teško) da sam bila u krivu. Ovo nije malo jezero kao Jarun. Ogromno je i predivno. Na sredini se nalazi mali otočić sa samostanom i crkvom, a na brdu malo dalje dvorac do kojega smo upravo krenuli...

Još malo kasnije...

Do dvorca se moramo penjati uskim strmim puteljkom. Mama se zgražala, ali meni se činilo da bi to mogla biti jedna jako zabavna avantura tako da smo unatoč malom nećkanju krenuli. Osjećala sam se kao hrabri planinar pustolov koji se probija kroz mećavu dok se bori sa metrima napadaloga snijega. Paaa... bar dok se nisam spotaknula i skoro pala. Tada sam postala malo oprezniji pustolov.

1.11.2019. Trenutno se brodom vozimo do jedinoga otoka u Sloveniji. Do onoga maloga otoka na sredini Bleda na kojemu je samostan i crkva.

Kasnije...

Nismo ušli u crkvu jer se ulaz naplaćuje, a nije nam se dalo čekati u redu pa smo pošli u obilazak. Otok je zapravo poprilično dosadan, no, kako je ovo jedini otok u Sloveniji, sada barem mogu reći da sam obišla sve otoke u Sloveniji.

2.11.2019. Danas se vraćamo u Zagreb. Idem posljednji put pogledati jezero. Nadam se da se i vama svidio moj odmor barem upola kao i meni!

Ana Grizelj, 5. d

USPOMENE NA KARANTENU

USPOMENE NA KARANTENU

Prije nekih dva mjeseca jedna riječ zatresla je cijelu Hrvatsku. Izolacija. Panika građana mogla se osjetiti na svakom koraku, a strah je strujao zrakom. Ljudi kao da nisu shvaćali da je to za njihovo dobro te će na taj način sve ovo brže proći.

Meni osobno ta vijest nije tako teško pala. Svaki učenik, pa tako i ja, veselio se što ne mora ići u školu, bar prvih tjedan dana. Svi moji ukućani bili su doma te

je svakome situacija drugačije pala. Moja sestra se uspjela vratiti iz Italije sa svoje studentske razmjene te bi ovo vrijeme i ovako provela doma, a ja sam znala da nama dvjema neće biti dosadno. S druge strane moja mama, popularno zvana Sneki, nije se uspjela baš dočekati na noge. Ona nije tip osobe koja može „ništa ne raditi“ čak ni 2 sata. Ruke joj moraju biti cijelo vrijeme zaposlene te za nju nema opuštanja. To inače nije problem, jer se kroz dan ne vidimo puno. Sada, kada smo svi zajedno 24/7, bilo je nešto teže. Stvar je u tome da, ako slučajno vidi da Hana i ja ne radimo ništa od velike važnosti, to odmah mora popraviti. Razumijem da strahuje za svoj ured, ali nešto za smirivanje bi joj dobro došlo. Usprkos svemu, kada smo se svi malo „ufurali“ u novonastalo situaciju, bilo je fantastično. Toliko smijeha, vrištanja, zezanja i ismijavanja političara... Ne sjećam se kada smo zadnji put bili toliko vremena zajedno. Svi, ne baš toliko ukusni kolači, jer nam je moja sestra odlučila zagorčati život i postati veganka, sve svađe s dobrim ishodima, pjevanje karaoka u dva u noći, nasumični plesni partyji u isto tako neki čudan sat, dva gotovo slomljena nosa i mamin bijes nakon toga.. Sve će mi to neizmjereno nedostajati. Čak i jedan štrajk glađu protiv apsolutističke vlasti u Posavec – Mitrov monarhiji, ali to je nasreću bilo kratkog vijeka (samo četiri sata pa domaća pizza kao bijela zastava). Prvobitna odluka da nećemo online kupovati brzo je pala u vodu. Hana je već drugi dan karantene naručila sve što nam treba da jednu prostoriju preuredimo u malu kućnu teretanu. Sve u silnom strahu da se ne udeblja. Jedna vijest tijekom izolacije me posebno razveselila. Moja sestra i ja smo velike zgovornice prava životinja te Hana na društvenim mrežama prati jako puno stranica na tu temu. Azil Dumovec je postavio objavu da je u jednom danu udomio osam pasa i tri mačke te kako taj broj iz dana u dan raste (to me jako podsjetilo na Vas profesorice te sam Vam htjela napisati poruku u vezi toga, ali mi je bilo malo neugodno J. Sada mi je, naravno, žao što Vas o tome nisam prije obavijestila.). Valjda su ljudi vidjeli da je pas dobar razlog da izađu van i prošetaju tijekom karantene. Motiv je nebitan, samo je važno da će svi ti psi imati novi dom. Nakon toga su slijedila duga nagovaranja mame da i mi udomimo još jednog psa, jer nam Tia i zec nisu dovoljni. Nažalost, novi pas će morati pričekati da se preselimo u kuću. Bilo je i tuge i straha. Preminula je voljena osoba te se Zemlja počela tresti u znak upozorenja. Hani i meni je potres bio jako strašno iskustvo te smo dva tjedan nakon njega još spavale u boravku. Kad se prisjetim toga, nisam sigurna zašto smo mislile da će nam to ikako pomoći. I onaj čudnovati snijeg usred proljeća neće biti zaboravljen. Tu smo priliku super iskoristili i otišli se sanjkati na Jarun. Od toga nije proizašlo ništa osim puno smijeha.

Ovo razdoblje naših života neće ostati nezapamćeno, u to sam sigurna. A tko zna što nas još čeka jer ipak je tek peti mjesec ove lude godine!

Nika Samirić, 6. b

Lena Mitrov, 8. a

ŽIVOT U KARANTENI

Svim ljudima je poznat pojam bolesti. Laičkim jezikom, to je nešto od čega se nastojimo obraniti, izbjegavati. Karantena u kojoj je cijeli svijet završio može imati samo dobru svrhu za naše zdravlje, da nas zaštiti i udalji od virusa. A opet je tako dosadna i naporna.

Život mi se naglo usporio. Jednog dana probudila sam se i nisam otišla u školu, na trening, van s prijateljima, čak ni prošetati sa psom. Što se to moralo dogoditi da ljudi počnu mahnito kupovati zalihe hrane, oblačiti maske i zatvarati se u kuće kao miševi u rupe? Najviše od svega želim otići u školu! Rastužila su me nagađanja i vijesti s televizije da se nećemo vraćati do kraja školske godine. Ovo ljeto trebam se upisati u srednju školu, a kako stvari stoje, neću se moći ni pozdraviti sa svojim razredom s kojim sam svaki dan sjedila u učionici nepunih osam godina. Znam da u ovom razdoblju ima ljudi s većim problemima od mojega...

Kraj svih tih negativnosti, naši roditelji, prijatelji i profesori na razne načine motiviraju za nastavak rada, kreativnost i pozitivan stav. Većina djece moje dobi u karanteni spava zimski san. Trebalo mi je malo duže da promislim i nađem zabavu i kreativnost u onome što sam radila proteklih mjesec dana; upoznala sam neke nove načine komunikacije, poput virtualne učionice, video poziva i usmenog odgovaranja. Provela sam više vremena s obitelji, bez žurbe i stresa dvadeset četiri sata na dan. Malo je reći da sam imala puno slobodnog vremena. Mogla sam slikati, razgovarati s prijateljima, pa kada se malo poboljšala cijela situacija, i ići u duge šetnje sa psom, voziti bicikl, trenirati sa susjedama na livadi iza kuće. Sada, kada se stvari polako vraćaju u normalu, ulice se pune, dućani i ustanove otvaraju, nogometni, atletski stadioni i športske dvorane opet rade, mogu samo reći da mi je drago da će uskoro sve to biti gotovo, no ostat će i uspomene na neke lijepe trenutke provedene s obitelji.

Jana Klišanin, 8. a

Jana Zafirovski, 2. c

POSLASTICE U KARANTENI

Iako je bilo teško, u karanteni je ponekad bilo i zabavno.

Mama je tako, uz dodatno slobodno vrijeme i potrebu da nešto radi, počela češće praviti neke lijepe poslastice kao na primjer palačinke. Našla je neki novi recept za američke palačinke koje moj brat i ja obožavamo. Kako su američke palačinke malo manje, ali i deblje, mama ih je radila na dvije tave odjednom, a na svakoj tavi po tri u isto vrijeme, što znači da smo moj brat i ja u oko 15 minuta mogli dobiti cijeli toranj palačinki. Osim palačinki mama je počela peći i kruh, štrukle, pitu sa sirom i drugo. Kruh je radila prvi put, ali je ispao kao da ga radi cijeli život, mekan i ukusan kao ni jedan drugi. Tata je radio od doma na računalu. To je bilo dobro zato što mu moj brat i ja nismo smetali, a on nam je mogao malo pomoći oko zadaće. Kako smo više vremena provodili kod kuće, mogli smo navečer zajedno gledati filmove i serije na TV-u.

U karanteni mi je bilo malo neobično, ali pamtim je po odličnoj hrani koju je mama radila i po zabavnom i lijepom vremenu provedenom s obitelji.

Šimun Tomić, 6. c

ONLINE (M)UČENJE

Iskreno, ne znam što sam napravila da život ovako postupa sa mnom. Mislim, dobro, rodila sam se, ali što još!?

Stvarno sam mislila: " Ajme, super, 2020.,možda se ove godine neću osjećati grozno, možda ću početi pričati s ljudima i podijeliti svoje interese sa svijetom"... ne, ne, ne, hahahah NE! Moja predivna majka voli reći da je bol najveća inspiracija (možda me zato odgaja kao Staljin svoju djecu, da i ja širim „inspiraciju“ među ljudima).

Moja 2020. je počela padanjem na led jer su me Lea i Antonija nagovorile da idemo na klizanje u grad. Po tome sam otprilike znala kakva će ova godina biti. No, prvi i drugi mjesec nisu zanimljivi, usredotočimo se mi na ovo poslije. Taman sam se pri početku 3.mjeseca počela osjećati super. Našla sam neke prijatelje online koji najvjerojatnije nemaju 54 godine i ne žive u podrumu, počela sam gledati novu seriju i čitati više nego inače... ali onda... sam shvatila da serija koju gledam ima samo 12 epizoda! Aha, da, i izbi-la je globalna pandemija Coronavirusa. Isprva sam ovu karantenu shvaćala olako, ali ne tako da sam išla van i socijalizirala se. Prva 2 tjedna sam pisala zadaću i radila sve za školu, no mislila sam da ćemo se vratiti u 5. mjesecu. Hmm... ne. Imala sam dana kada bih radila i učila po 8 sati bez prestanka, ali bih onda uzela i 8 dana „odmora“. U 4. mjesecu mi je počeo nedostajati moj razred, mislim ne svi, naravno, te mi je nedostajala moja klupa po kojoj sigurno nikada ne šaram pod satom...

Kroz karantenu sam razvila većinu svojih luzerskih hobija te sa zadovoljstvom mogu reći da sam postala onaj mali dečko kojeg u svakom „teen“ filmu strpaju u ormarić. Također sam došla do saznanja da ću biti jedna od onih osoba kojima je držanje za ruke senzualno i uzbuđujuće.

Svo slobodno vrijeme je nestalo početkom 5. mjeseca. Počeli smo dobivati više zadaće, prezentacija i najgore od svega: počeli smo pisati online testove. Meni se prsti slede i poželim poslati svoju dušu u pakao od same pomisli na test. Online testovi se možda čine lakšima od običnih testova, ali i Hitler se nekad činio slatkim. Kod online testova ne možeš ništa pitati profesoricu, nemaš dovoljno vremena da prolistiš knjigu, a brat mi neće pomoći s tekstom, jer smatra kako je to nepravedno, tako da neki od nas zapravo moraju učiti za testove.

Sliedećim bih generacijama savjetovala da obavljaju sve svoje obaveze na vrijeme, a njihovim roditeljima da ih puste na miru jer nisu samo oni pod ogromnim stresom cijelo vrijeme.

Na kraju, zbilja ne znam hoću li preživjeti još 3 tjedna pakla ili ću zagušiti onoga tko je izmislio Microsoft Teams, a onda i sebe! Jedina mi je utjeha što i drugi pate sa mnom.

Sunčana Biuk, 7. a

Svi smo u nastavi na daljinu bili marljivi i samostalni u radu.. Svakodnevno smo proučavali materijale koje su nam učitelji slali, učili, pisali zadaće... Evo nekih od naših najvrednijih učenika!

KIKI

TILA

PIPI

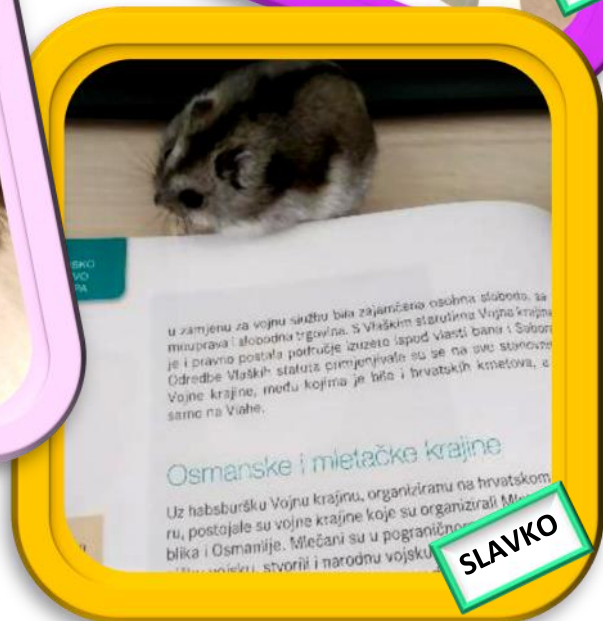
RITA

ĐENI

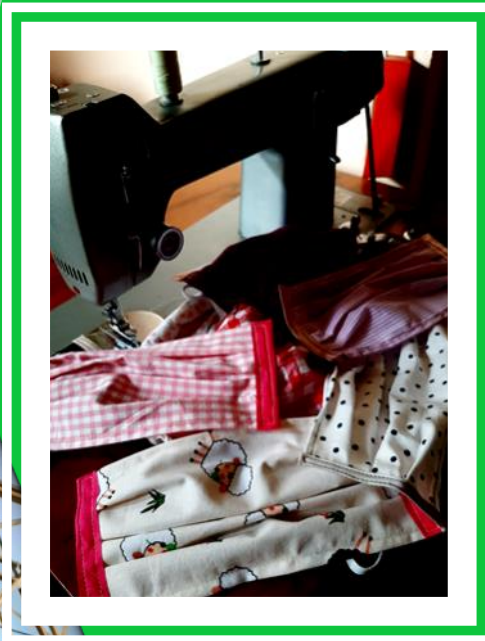
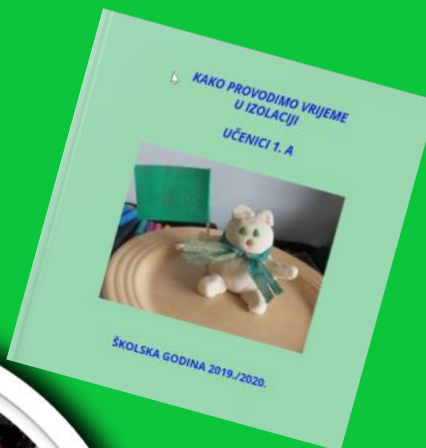

SLAVKO

I u vrijeme karantene glava, ruke i noge su bile vrijedne: plele su dekice za neke buduće zime, šivale maskice, lomile se, sladile...

LINK: <https://read.bookcreator.com/Is0NTF5QBfdHclss1yVtgCLQl5i2/RpBJUekxRKygSTQqAGdbhw>

ČITALI SMO, GLEDALI...

DJEČAK U HALJINI!?

Prošle godine pročitala sam knjigu Davida Walliamsa „Dječak u haljini“. To je zanimljiva knjiga koja na šaljiv način govori o problemima današnjeg društva vezano uz podjelu prema spolu.

Glavni je lik dječak Denis koji voli modu i oblačenje u haljine, a njegov otac strogo je protiv toga. Denis upoznaje djevojčicu iz razreda svog starijeg brata koja ga nagovori da se opusti te se zajedno obuku u haljine. Denisu se ona svidjela, možda i malo previše, ha ha.

Na dan, kad sam ovu knjigu prezentirala u razredu, sa sobom sam ponijela nekoliko haljina te su se oni hrabriji dečki obukli u njih i svi smo se dobro zabavili. Drago mi je da ih nitko nije ismijavao zbog tog.

Preporučila bih ovu knjigu djeci svih dobi. Mislim da je podjela na „muške“ i „ženske“ stvari potpuno suluda i zastarjela. Naravno da bi sada bilo neobično da muškarac odjene haljinu, ali to je samo zato što smo navikli da takve stvari nose samo žene. Haljina je samo jedna dugačka krpa omotana oko osobe.

Navike imaju veliku ulogu u ljudskom životu, ali sjetite se, škotski su muškarci u prošlosti nosili suk-nje! Razgovarala sam s prijateljima i obitelji o ovoj temi

Andro (13): „Malo je čudno da se dečki oblače u haljine. Nikada nisam vidio dečka koji se obukao u haljinu. Da imam sina, ne bih mu dopustio da nosi haljine, jer mislim da bi ga ismijavali u školi.“

Baka (77): „Meni se to uopće ne sviđa. Potpuno je neprirodno. Ako je to neki modni dizajner osmislio za modnu pistu onda je to u redu, ali nikako drugačije.“

Melissa (13): „Mislim da svatko ima pravo nositi što hoće. Nažalost, danas u svijetu postoji puno 'homofobičnih' ljudi, iako znatno manje nego u prošlom stoljeću. Odjeća nema rod ili je određena samo za cure ili samo za dečke. Svatko može nositi što god mu se sviđa i u čemu god se osjeća udobno.“

Ema (11): „Malo je čudno, ali u redu.“

Iva Šarić, 7. c

Maša Orlić, 1. a (Zemlja)

PUTUJEM NA MJESEC UZ JULESA VERNA

U knjizi „Put na Mjesec“ mi se najviše svidjelo to što pisac mašta o nečemu što je u to vrijeme bilo nemoguće. Knjiga me vodila u razne maštarije, zamišljao sam sve te elemente u tanetu, likove, obožavatelje Gun-Cluba.

Knjiga me jako asocirala na jednu drugu knjigu Julesa Verne "20.000 milja pod morem" koju sam isto čitao i jako mi se svidjela. Verne je znao kako napisati knjigu koja će čitateljima biti zabavna, uzbudljiva i zanimljiva. Ova me knjiga od samog početka držala u napetosti i neizvjesnosti i nisam mogao dočekati što će

se dalje događati. Više mi se svidjela knjiga Put na Mjesec jer nije bila tako ratoborna i bila je za mene više inspirirajuća nego 20.000 milja pod morem. Meni najdraži lik u ovoj knjizi svakako je gospodin Barbicane jer je predan poslu i svom cilju. Na primjer, kada su se Nicoll i Barbicane išli boriti u šumu, a Barbicane je nepomično ležao u travi, tada u rukama nije držao pušku nego bilježnicu i olovku i rješavao je nedostatke koje njegovo tane ima.

Dok čitam knjige Julesa Vernea zamišljam sebe kao jednog od likova i proživljam pustolovine koje je pisac htio dočarati. Volio bih da je pisac i dalje živ da mu mogu čestitati na svim jezicima kako ima krasne knjige.

Vito Vidić, 5. a

PRIČE ZA LAKU NOĆ ZA MLADE BUNTOVNICE 2

Priče za laku noć za mlade buntovnice 2 je jedna od najboljih knjiga koje sam pročitala. Jako me se dojmi-la.

U knjizi se govori o mnogim ženama koje su uz pu-no poteškoća postale ono što su htjele u životu. Mnoge su žene htjele postati nešto što je inače predviđeno za muš-karce, ali su uspjele i time su dale svim ostalim ženama primjer da se uz malo truda može sve. U knjizi su nabroja-na mnoga imena žena i njihova zanimanja. Svaka žena ima dvije stranice za sebe: na prvoj stranici piše njezino ime, zanimanje i njena priča, a na drugoj stranici je njezi-na slika i preporuka.

Meni je najdraži lik Marie Tharp i njena mi je priča najzanimljivija. Otkrila je nešto što je poslije pomoglo lju-dima u daljnjem istraživanju. Bila je geologinja, otkrila je da na dnu Atlanskog oceana postoji duboka rasjedna doli-na koja izgleda isto kao rasjedna dolina u Africi. Bila je dio sustava koji je okruživao cijeli globus. Pokazalo se da se dno oceana razdvaja, što znači da se kontinenti udaljavaju.

To je dovelo do zaključka da su prije više milijuna godina bili jedno, dok je Zemlja još bila mlada.

Ova je knjiga jako poučna. Ako tražiš posao i možda ne znaš čime se baviti, ova bi ti knjiga mogla dati puno pouzdanja i ideja. Ako ti je recimo dosadno, možeš pročitati ovu knjigu zato što je jako zabavna i podići će ti raspoloženje.

Dora Vukoja, 3. a

Ella Hlopec, 5. a

POGLEDAJTE U KAZALIŠTU

Predstava koju bih preporučio svima je „Ako kažeš, gotov si!“ u režiji Krešimira Dolenčića. Predstavu sam gledao u sklopu festi-vala „Stop nasilju“ u kazalištu Žar ptica. Predstava je jako poučna i dirljiva jer pokazuje što se zapravo desi kada neko dijete bude mal-tretirano od strane svojih vršnjaka. Predstava prikazuje različite situ-acije u kojima se djeca mogu naći ako ih netko maltretira zbog njiho-vih različitosti. Svi mi možemo biti idealna meta nasilnika zbog naših mana, a ponekad i da ne znamo zašto.

Predstava poručuje da se ništa ne smije rješavati nasi-ljem jer to trajno utječe na život osobe koja je bila žrtva nasilja. Na-kon što sam pogledao predstavu, osjećao sam se utučeno i bio sam jako tužan.

Sljedeća predstava koju bih preporučio je predstava „Kauboji“. Režirao ju je Saša Anočić, a izvodi se u Teatru Exit. Preds-tava je jako smiješna i vesela. Radi se o ljudima koji su došli na audici-ju za kazališnu predstavu kod jednog iskusnog redatelja. Zbog malog broja prijavljenih, unatoč svojim NES-posobnostima, svi su primljeni i predstava može početi ...

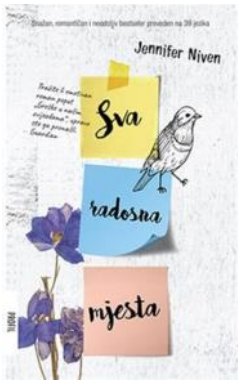
Neću vam više ništa otkrivati jer, ako je odlučite gledati, neće vam biti toliko zanimljiva kao što bi trebala biti. Garantiram vam tri sata smijeha.

Patrik Podrk, 4. b (Regoč)

Vito Vidić, 5. a

SVA RADOSNA MJESTA

Sva radosna mjesta je roman američke spisateljice Jennifer Niven. Ovu dirljivu i izvanrednu priču o dvoje tinejdžera pratimo iz obje perspektive te na taj način dobro upoznajemo oba lika i njihove najdublje misli.

Finch pati od bipolarnog poremećaja, te je opčinjen smrću. Violet broji dane do maturre kako bi što prije pobjegla iz Indiane. Nakon automobilske nesreće u kojoj joj je poginula sestra, Violet kao da je umrla s njom. Ona više ne živi, povukla se u sebe i njen život više nema smisla. Ovo dvoje ranjivih tinejdžera susreću se na vrhu školskog zvonika i jedno drugog spase od skoka. Tu započinje njihova priča.

Spisateljica je uspjela na mene prenijeti svu njihovu tugu i sreću što su je proživljavali.

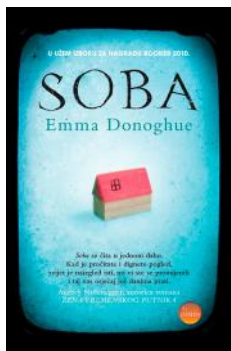
Naslov knjige predstavlja mjesta, oni to zovu lutanja, koja su posjetili u sklopu školskog projekta. Njih dvoje ta mjesta čine radosnim. Jedan drugome su radosno mjesto. Violet je uz Fincha ponovno počinjala živjeti. Iako su njih dvoje bili bliski, ona nije uspjela doprijeti do njegovih osjećaja i misli koji su bili duboko skriveni u njemu. Mi čitatelji smo to vidjeli, ali ona nije jer je vrlo rijetko o tome razgovarao s njom. Dok se je ona osjećala sve bolje, on se osjećao sve lošije.

Kraj je bio tužan. Slomio mi je srce. Finch je odustao od života. Umro je na jezeru. Spisateljica nam nije jasno dala do znanja da si je Finch oduzeo život, ali zbog njegove bolesti, bježanja i želje da umre, možemo pretpostaviti da se ubio.

Ova prekrasna priča mi je pokazala kako život treba cijeniti i boriti se za njega. Koliko god neki događaji u životu bili teški, ne smijemo se predati. Ako u svom životu sretnemo nekoga drugačijeg, ne smijemo zatvoriti oči i okrenuti glavu, nego mu pomoći. Fincha su u školi nazivali čudakom samo zato što je bio drugačiji. Često je mijenjao svoje odijevanje i slobodnije se izražavao.

Trebamo naučiti prihvatiti i voljeti sve ljude, koliko god bili drugačiji od nas, i dozvoliti im da nađu svoje radosno mjesto.

Marta Papak, 7. c

SOBA

Soba je knjiga u kojoj se radi o velikoj nepravdi koja se dogodila jednoj djevojci kada se vraćala kući s fakulteta. Naime, ona je bila silovana, pa zatim oteta i narednih je 7 godina svoga života provela zaključana u samo jednoj sobi od 13 kvadrata.

Komunicirala je samo s čovjekom koji ju je oteo, držao ju zatočenu i iskorištavao ju. Iz nečega jako ružnog, okrutnog i nepravdnog dobila je malenog sina Jacka. Voljela ga je kao što svaka majka voli svoje dijete. Pronalazila je razne načine kako da svome sinu stvori što bolji i zanimljiviji život, a on se nikada ni na što nije žalio, niti je bio nesretan sa životom koji je imao. S vremenom dječak je rastao, a majka je znala da takav život nije dobar život za dječaka i da mora naći način da ga izbavi odande. I tako kreće priča, uz pripremu plana za bijeg iz sobe...

Ova knjiga govori o jednoj teškoj i osjetljivoj temi, no u njoj možete vidjeti i druge stvari, ovisi iz kojeg kuta gledate i na koje se stvari obazirete dok ju čitate. Ja sam ovu knjigu doživjela kao knjigu koja zapravo govori o bezuvjetnoj ljubavi majke prema svome sinu i o tome što je sve spremna učiniti kako bi njegov život bio što ljepši i bolji. U najgorim i najstrašnijim trenucima njenog života on joj je dao snagu i volju da ide dalje, da se budi svakog jutra i daje sve od sebe, da bude hrabra.

Mislim da u ovoj knjizi može uživati svatko, jer nam pokazuje da i u najgorim danima možemo naći nešto dobro, nešto što će nas nasmijati i obradovati. Kamo god nas život odveo, ne smijemo se prestati boriti i nadati se boljem sutra. Ništa nije nemoguće dok imaš nešto vrijedno borbe

Emma Majsec Vuković, 7. c

Link na Plesna haljina žutog maslačka

<https://read.bookcreator.com/RaLAYxPmVSfuaAjGd4f0aihK4wj1/kFz7X9noSMaz3z0l-FEnyQ>

Link za

Galeba Jonathana

<https://read.bookcreator.com/RaLAYxPmVSfuaAjGd4f0aihK4wj1/ue3qwoPSTXOEwb8VdHaPYQ>

PRIJATELJSTVO OGRAĐENO BODLJIKAVOM ŽICOM

Osvrt na film Dječak u prugastoj pidžami

Znala sam da je film tužan i potresan i prije nego što sam ga pogledala. Čula sam za njega nekoliko puta, i usprkos svemu što sam otprije znala i mislila da sam spremna za njega, i da mogu pretpostaviti radnju, film me zaista duboko potresao.

Kada smo na satu povijesti učili o holokaustu, sve je bilo prezentirano tako objektivno. Na samom početku filma objektivnost i činjenice sa sata povijesti potpuno su isparile. Film nam daje mogućnost da ga ne gledamo površno, očima, nego da vidimo duboko u misli likova. Prijateljstvo Brune i Shmuela bilo je ograđeno bodljikavom žicom, a puno dobrote i bez predrasuda. Zanimljiv je i drukčiji pogled na rat kroz oči dvaju osmogodišnjaka koji ništa ne znaju, a ako je znanje to da diskriminiramo i ubijamo, onda odabirem biti neznalica. Nije mi se sviđjelo ponašanje Brunina i Gretlina oca koji je doveo svoju obitelj u toliko opasnosti i što je puno toga tajio svojoj ženi, no, to je nebitno u usporedbi s onim što je kao njemački general radio i kako je s time živio.

Kraj filma me šokirao i dirnuo; kada su oba dječaka umrla u plinskoj komori, zajedno sa još stotinjak ljudi, zajedno s još šest milijuna drugih Židova, zajedno s još dvanaest milijuna drugih ljudi. Nitko ne zaslužuje biti tako ponižen, ubijen. Ali usprkos svemu, ovaj film je u prvi plan stavio dobrotu i prihvaćanje dvojice dječaka. Možda bi nam to dvoje djece svima trebalo biti primjer.

Jana Klišanin, 8. a

FANTASTIČNE LETEĆE KNJIGE GOSPODINA MORRISA LESSMOREA

Gospodin Morris Lessmore volio je riječi. Volio je priče. Volio je knjige. To je početak animiranog filma, dobitnika Oscara, koji je učenike sedmih razreda potaknuo na razmišljanja...

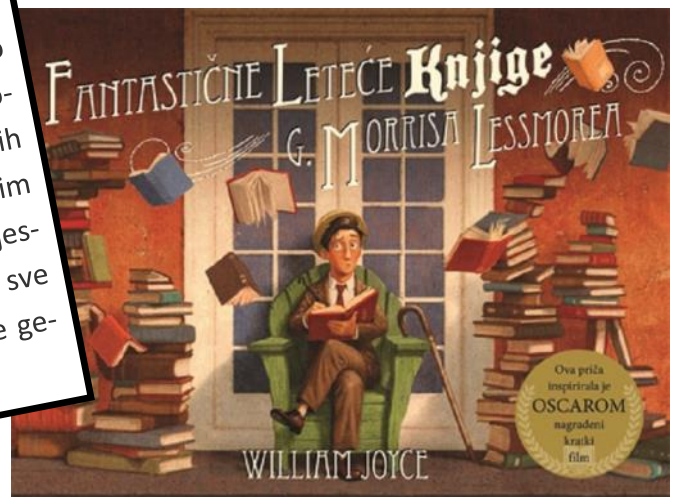
Toma: Gospodin Morris je očito vrlo rano otkrio ljepotu i važnost knjiga. Mislim da smo svi na ovaj svijet donijeli sa sobom i knjigu čije su stranice prazne, a koje ćemo ispuniti svojim djelima i mislima. Knjiga mog života tek se piše i već sad vidim da je poneki red i poneko slovo ispalo, što nije baš dobro, ali i ja učim i trudim se da stranice moje knjige odišu dobrotom, lakoćom, srećom, pažnjom i ljubavlju prema drugim ljudima. Mislim da bih nakon ovog filma mogao promijeniti stav o knjigama i postati istinski čitatelj!

Lucija: Gospodin Morris je volio riječi i bez njih se osjećao pusto i prazno. Ono najljepše što možeš dati knjizi je pažnja. Knjige nisu papirnate stranice i kartonske korice, to će sve propasti jednoga dana, ali, pročitamo li ih, omogućili smo im vječnost. Jednog dana ćemo i mi umrijeti, no, ostavimo li iza sebe priče, izreke i lijepa sjećanja, živjet ćemo još dugo, dugo...

Mia: Ovaj neobičan animirani film nosi jaku pouku. Ja sam iz njega naučila da trebamo njegovati svoje strasti i ne dopustiti da odu. Gospodin Morris je živio samo sa svojim knjigama, bez obitelji, prijatelja... i dalje je bio sretan. Za sreću su potrebne male stvari koje volimo!

Luka: Glavna je tema filma ljubav čovjeka prema knjigama te spoznaja da se o knjigama najbolje brinemo tako da ih čitamo. Knjige nas mogu pripremiti za puno izazova koji nas mogu zadesiti u životu. Što više čitamo, učimo iz napisanih riječi, razvijamo se. Naučimo promatrati stvari iz više kutova, širimo vlastite horizonte i tako postajemo bolji i duhom bogatiji ljudi. Knjiga može biti naš najbolji prijatelj jer s knjigom nikad nisi sam, mada, da bi ju čitao i shvatio, baš moraš biti sam!

Antonio: Koliko sam ja razumio ovaj animirani film, radnja filma govori o tome da se čovjek rađa, živi i umire s knjigom. Od malih nogu dijete je povezano sa slikovnicama, kroz školovanje sa školskom lektinom i poslije u životu, netko više, a netko manje, s knjigama različitog sadržaja. Iz knjiga, čovjek koji ih čita, nauči tijekom života puno životnih mudrosti i kada umre, odlazi u nebo s određenim znanjem, zavisi koliko je pročitao. Na njegovo mjesto dolaze neki novi klinici i ciklus kreće ispočetka sve do smrti, a knjige uvijek ostaju tu i čekaju nove generacije da iz njih crpe znanje.

ONO ŠTO VOLIMO

SREĆA JE U MALIM STVARIMA

Koliko god bila tužna ili ljuta, sreću uvijek pronađem u stvarima koje najviše volim. Što ja zapravo volim? Uvijek sam se pitala i o tome razmišljala. Volim život i to što živim na našem planetu Zemlji.

Nešto bez čega ne bih mogla živjeti su playmobili. Playmobili su kao legići, ali puno bolji jer nema kockica, već je sve kao u stvarnosti. Volim playmobile jer mogu stvarati život kakav ja želim da bude i mogu u sebi očuvati dječju radost koja u našem (ljudskom) životu pobjegne vrlo brzo. Mene iskreno nije briga što drugi misle o tome što se igram jer sam ipak to ja. Volim ono što želim i volim raditi nešto što me usređuje. Iako me neki radi toga smatraju bebom i misle kako ne razumijem pravi život i svijet. U potpunosti je suprotno. Baš zato što se igram, razumijem kakav je život pa pokušavam pronaći utjehu u svemu tome.

Uz playmobile još obožavam i životinje. One su mi kao obitelj. Usređuju me i daju mi volju, a i ja njima omogućujem da im bude barem malo bolje. Iako baš i ne volim sve kukce i jedem meso, smatram se ljubiteljem životinja. Zar bih trebala biti vegan kako bih voljela životinje? Vegani jedu biljke, a biljke su isto živa bića. I što sada? Kod nečega što volimo nema pravila jer ako nešto voliš to je baš zato jer je tako i ne treba se mijenjati. Volim još dosta toga (sport, prirodu, putovanja, naravno, kao prvo, obitelj, prijatelje...), ali nema potrebe da razvlačim jer bih mogla napisati cijelu knjigu samo o tome.

U životu treba voljeti ono što želimo i u tome trebamo uživati, a ne dopustiti da nam se to oduzme!

Marija Piškor, 7. c

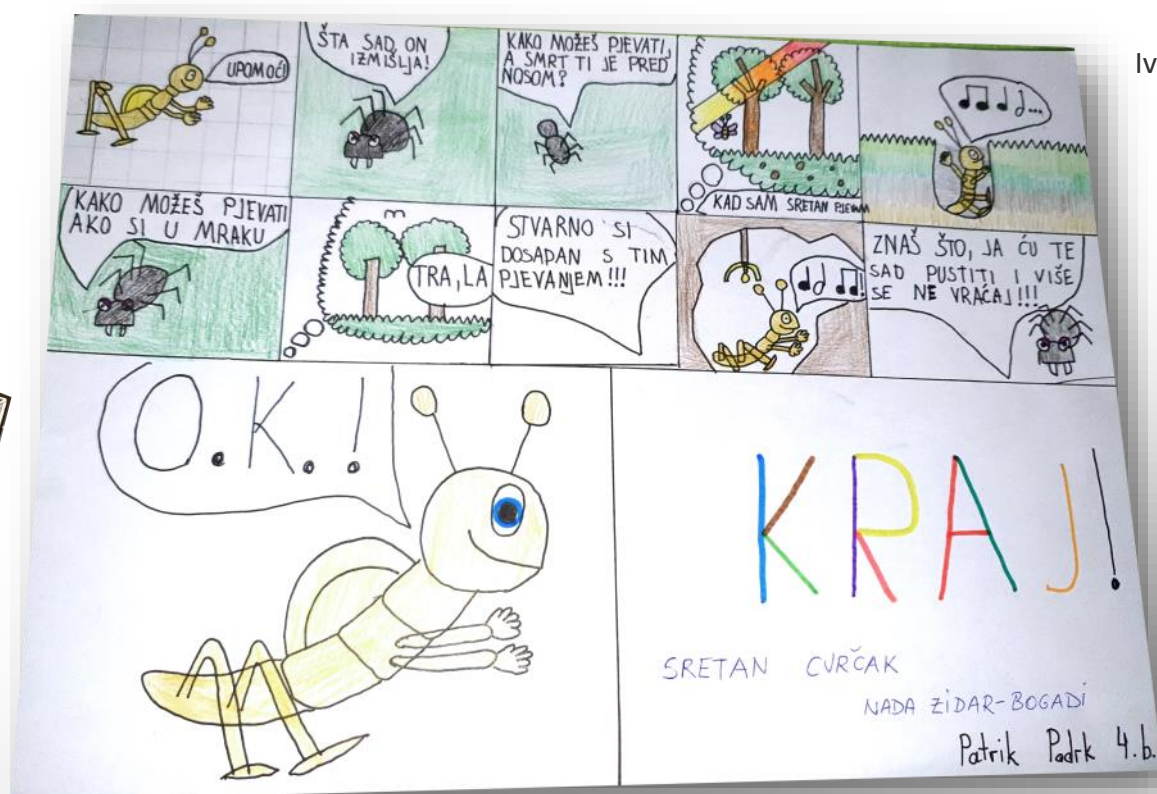
PIŠEM PRIČE

Volim čitati, ali i stvarati priče. Kad sam bila u 1. ili 2. razredu, napisala sam knjigu koju sam nazvala „Mirjana“. U knjizi djevojčica Mirjana pokušava ispraviti loše ocjene, druži se s obitelji i prijateljima. Naravno, knjiga je bila poprilično loša, ali je ipak neki početak!

Sad pišem kratke priče te nove verzije poznatih bajki. U mojoj verziji one gube obilježja bajki pa nemaju sretan kraj, nego imaju neku šašavu poruku. Planiram se ponovo okušati u pisanju knjige s tajnim projektom na kojem radim već više od godinu dana.

Izmišljala sam priče još dok sam išla u vrtić i nadam se da ću se pisanjem moći baviti i kad odrastem.

Iva Šarić, 7. c

51

Patrik
Podrk,
4. b (Cvrčak)

ONO ŠTO VOLIM

Ako mislite da je gluma teška, varate se. Gluma je teška samo onima koji misle da je teška. Teško je raditi ono što ne volite i to sprječava ljude da naprave veći iskorak nego što to trenutno misle da mogu. Kad bi svatko volio ono što radi, ljepoti svijeta ne bi bilo kraja.

Svatko na svijetu igra važnu ulogu, a tako je i na pozornici. Svaki glumac koji stupi na pozornicu, pa bio to lik koji se pojavljuje u samo jednoj sceni, važan je, jer bez njega nema predstave kao ni bez ostalih glumaca. Ne mogu opisati kolika je ljepota i trema kad dođem na pozornicu. Dok sam na pozornici, misli mi odu i um je prazan, jedino na što sam usredotočen je savršeno izvođenje predstave. Tada više ne razmišljam o naučenom tekstu, riječi same poteku niz moja usta, potpuno se opustim i uživim u zadani lik i znam da, čak i ako pogriješim, nekako ću se snaći a da to nitko ne primijeti.

Najljepši osjećaj je kad po završetku predstave čujem gromoglasan aplauz i klicanje publike. Tad se osjećam ponosno i pun samopouzdanja.

Do sada sam glumio u nekoliko predstava kao što su: Mrav dobrog srca, U laži su kratke noge, Vremeplov... Meni najdražu ulogu ostvario sam kao šestogodišnjak u ulozi zagrebačkog arhitekta, ali se imena predstave ne mogu sjetiti.

Ove godine smo pripremali predstavu za koju sam ja pisao scenarij. Radi se o dvojici dječaka koji su fizički ušli u kompjutersku igricu i trebaju savladavati razne prepreke kako bi našli put do izlaza. Na žalost, zbog virusa i karantene je nećemo moći izvesti.

Predstave u kojima glumim se nekome ne moraju svidjeti, ali to ne umanjuje trud izvođača jer glumci su svjesni da je ljepota u oku promatrača.

Mrav dobrog srca

Predstava o zagrebačkom arhitektu

Vito Vidić, 5. a

NEKOLIKO RIJEČI O GLUMI

Kazalište je, kako se kaže, moj drugi dom. Jako volim ići u kazalište na predstave i na dramsku grupu. Na dramsku idem već sedam godina i znam da mnogi misle kako je jako teško naučiti tekst, ali zapravo nije baš tako teško kako se čini. Svi glumci koje ja znam su jako dragi, srdačni i znam da vole svoj posao i nikada ga ne bi mijenjali.

Kada još nisam bila upoznata sa scenom i s glumom, sve mi je bilo jako zanimljivo i mislila sam da je jako teško naučiti tekst, zapamtiti gdje treba stajati na pozornici, presvući se u par sekundi, ali uz puno vježbe i rada stvarno nije teško. Glumci uz naporan rad naprave odličnu predstavu koju ne bi mogli napraviti bez scenografa, majstora rasvjete, majstora glazbe, šaptača (u nekim situacijama), ali ne bi mogli bez inspicijenta jer on ima jedan od važnijih poslova oko predstave. Mnogi ljudi govore da, kad privatno pričamo s nekim glumcem, ne znamo govori li laži ili glumi da se smije... Moje mišljenje je da to ne radi puno glumaca, ali neki ipak vole iskoristiti svoje sposobnosti u nekim trenucima.

Mislim da su glumci na kraju predstave zaslužili veliki pljesak jer njima to jako puno znači i jako su sretni jer su uspješno odradili predstavu, a pljesak im je velika podrška.

Dora Matić, 7. b

Mila Čujić, 4. b

ŽELIM BITI BALERINA

Volim balet. Želim biti balerina. Plešem već 3 godine. Trenutno sam u 2. razredu baletne škole. Balet imamo 4 puta tjedno po sat i pol.

Balet je nastao u Italiji. Jezik baleta je francuski i plesači baleta moraju znati baletne nazive na francuskom. U Rusiji je nastao prvi balet s radnjom. Balet je jako težak i zahtjevan. Mi u 2. razredu imamo predmete Balet i Solfeggio, u osnovnoj baletnoj školi postoje i predmeti Klavir, Povijesni plesovi i Karakterni plesovi. Balet je poznat po tu-tuima (baletnim haljinicama) i špicama (posebnim baletnim šlapicama). U 2. razredu baletne škole trebali smo početi plesati na špicama, ali nismo zbog štrajka i korona virusa. Ja sam jako željela da plešemo na njima. U karanteni više ne idemo na balet. Na Whats Appu imamo grupu i profesorica nam svakodnevno zadaje zadatke. Moramo slati videe na kojima radimo baletne vježbe. Isto tako imamo i grupu za solfeggio gdje svakog tjedna dobivamo zadatke i moramo slati slike ritamskih i melodijskih primjera i snimke pjevanja. Meni se to baš i ne sviđa zato što na to trošim puno vremena i snimam puno snimki dok ne bude dobro. U potresu nam se baletna škola oštetila pa ćemo imati balet u Pučkom otvorenom učilištu ili u Osnovnoj školi Oranice.

Želim da se uskoro vratimo na balet i da počnemo plesati na špicama.

Nika Nemet Vukadin, 5. a

ORIJENTACIJSKO TRČANJE

Vjerujem da se većina vas sjeća učenja simbola, oznaka i ostalih stvari na kartama iz geografije. Isto tako sam uvjerena da se nekolicina vas zapitala „Zašto nam ovo treba?“ ili „Čemu ovo služi?“ Dopustite mi da vas upoznam sa sportom kojim se bavim, za koji dosta vas nije znalo, a služi se upravo time.

Orijentacijsko se trčanje početkom prošlog stoljeća razvilo kao vojna vještina znanja čitanja karte, kretanja na nepoznatom terenu te kondicijske pripreme, a zatim postalo popularno i među pučanstvom. Orijentacijskim trčanjem kao natjecateljskim sportom danas se bavi oko 2 milijuna ljudi od 8 do 80 godina u oko 50 država na svih pet kontinenata. Posebnost početnog razvoja orijentacijskog trčanja u Hrvatskoj je njezin začetak pod okriljem planinarstva. Sposobnost orijentacije je vrlo važna kod pohoda u planinu i ne iznenađuje da se orijentacija iznjedrila iz planinarstva.

Orijentacijsko trčanje je smišljeno kretanje po nepoznatom terenu s osnovnim ciljem da se uz pomoć karte i kompasa osoba orijentira i pronađe unaprijed određene kontrolne točke, ucrtane na karti, u što kraćem vremenu. Put između kontrolnih točaka natjecatelj bira sam. Natjecateljska zemljišta su šume, često nepristupačne za običnog čovjeka, s

vrlo različitim oblicima vegetacije i konfiguracije zemljišta. Osim razno-raznih šuma na području cijele Republike Hrvatske i ostalih europskih zemalja, utrka se može održati i na području nekog mjesta, manjeg ili većeg grada, gdje natjecatelji biraju put do kontrolne točke trčeći kroz ulice. Takve utrke se nazivaju „sprintom“. Jednom godišnje održava se i utrka unutra, na PMF-u (Prirodoslovnom matematičkom fakultetu), gdje smo kontrole pronalazili zalijepljene za zid, ispod stola, na stolicama...

Kada se želimo prijaviti na određene utrke, odlazimo na stranicu „orienteering online“ gdje postoji lista aktualnih utrka, ili onih koje slijede u narednih godinu dana. Natjecatelji se prijavljuju u određene dobne kategorije, koje su podijeljene na muške i ženske. Utrke se obično održavaju vikendima jer nisu uvijek svima „nadohvat ruke“, a i nije rijetkost da traju cijeli dan.

Kao što postoje razni nogometni, plivački, odbojkaški ili rukometni klubovi, tako postoje i orijentacijski. Neki od prestižnih su OK Kapela, OK Vihor, OK Bjelovar, OK Maksimir, te OK Jelen. Na kraju godine se pobjede među klubovima zbrajaju i klub s najviše pobjeda osvaja državni kup.

Nešto o svom iskustvu u orijentacijskom trčanju reći će nam Mladenka Čuljak Gros, jedna od starijih članova OK Kapele:

„Zovem se Mladenka, imam 60 godina, a orijentacijskim trčanjem se bavim 33 ili 34 godine. Ne, nisam najstarija, čak ni u svom klubu! Vrlo brzo nakon ulaska u orijentaciju shvatiš da su te godine samo brojka i jednako se družiš s klincima, starcima i svima ostalima! No dobro, na natjecanjima te ipak rasporede u dobne kategorije jer ipak ja ne mogu proći neku stazu jednako brzo kao netko tko ima, recimo, 30 godina.

Puno puta mi bude teško na trci, strm teren, blato, kiša, a ja baš ni nisam sigurna gdje sam! Onda se pitam šta to sve meni ovako staroj i debeloj treba, ali za koji dan - evo mene natrag! Zašto? Nisam posve sigurna, ali dio odgovora je u tome što neopisivo volim prirodu, njen ritam, ravnotežu, cikluse. Volim karte oduvijek! Ulovim sebe da kad iz busa ili auta vidim neko mjesto u šumi, pomislim: evo, ovo bi bilo dobro mjesto za postaviti kontrolu!

A najljepši trenutak je kad se nađemo poslije trke i svi glasno i euforično pričamo kako smo prošli pojedine etape na stazi i nitko nikog ne sluša!“

PRIČAM TI PRIČU

RAZGOVOR SA ZEMLJOM

"Dobar dan, ovo su vijesti jutra", kažem u žurbi, "danas je s nama poseban gost, Zemlja!" skoro pa viknem, pa se nasmijem.

"Dobro jutro", pozdravim ju.

"Dobro jutro", reče ona, pa se zakašlje.

"Vi ste Zemlja, poznati plavi planet, zar ne?" upitam već pomalo sarkastično.

"Da, da, to sam ja" kaže već pomalo egoistično, "iako bih trenutno htjela da nisam."

"Zašto biste tako htjeli? Zar niste Vi onaj planet, na kojem je pronađen život, koji vrvi akcijom, i kretanjem?" upitam zbunjeno.

"To je istina, no ove godine posebno, nije tako. Već se puno loših, groznih stvari dogodilo ove godine.", objasni pomalo žalosno.

"Pa, ne može biti tako strašno, zar ne?" pitam zabrinuto.

Ona uzdahne i reče: "Pa, od početka ove godine, imali smo požare, poplave, potrese i ovu sad ogromnu pandemiju koronavirus."

"Wow, pa to je puno..." kažem razmišljajući.

"Što je bilo?" upita, zakašlje i nastavi, "još sam živa."

"Da, istina", kažem, "ali ja više nisam u pravom svijetu".

Tada u samo par sekundi zamislim sve te scene, zamrznuta, upitam samu sebe kako je ona uopće živa, i budna, mislim od godine nije ni pola! Što se još može dogoditi...

"Halo? Ima li koga?" reče mi.

Ja se trgnem i odgovorim: "Ovdje sam! Da! Tu sam!"

Ubrzo nam je ponestalo vremena i intervju završi. Iako je bio gotov, razmišljala sam o njemu još dugo...

Fani Gaće, 4. d

555

Noa Kovač Krčelić, 2. c

ŽIRKOVA PRIČA

Dobar dan, ja sam žir Žirko. Želim vam ispričati svoju priču.

Jednog dana, dok sam razgovarao sa svojim najboljim prijateljem žirom, pao sam sa stabla. Pokušavao sam razgovarati sa svojim prijateljem, ali nisam mogao. Postalo mi je dosadno. Čekao sam nekoliko mjeseci i onda su pali svi ostali žirovi. Sada smo ponovo mogli razgovarati. Jednom, dok smo razgovarali, on je vidio da sam dobio mali listić. Veselilo me postati stablo, ali sam znao da će trebati mnogo vremena. Onda sam se počeo drukčije osjećati. Čak sam osjećao kako mi raste korijen, ali kako bih bio još malo veći, trebala mi je kiša. Naravno, kako sam si ja zamislio da pada kiša, tako je sljedeći dan pala kiša. Ta kiša je pomogla mom prijatelju da dobije prvi listić, a meni je pomogla da malo narastem. Sada, kada je pala kiša, bio sam malo deblo. Za koju godinu ću biti malo veći. Nakon nekoliko godina počeo sam dobivati i grane, a na granama je počelo listati cvijeće i mali listići. Bio sam sve ljepši, ali još nisam bio veliko i snažno stablo i na meni još nije bilo žirova. Jednog dana sam ulovio ptičicu kada je padala sa stabla pokraj mene. To stablo je bilo više od mene, ali je ta ptičica bila draga. Njena obitelj se je odlučila sagraditi novo gnijezdo na meni jer je ptičica htjela ostati. Odrastao sam zajedno sa pticama i svojim prijateljem. Jednoga dana dobio sam svoj prvi žir. Bio sam sretan i znao sam da će i taj žir postati veliko stablo. Ja još nisam bio veliko stablo nego jedno manje.

Nakon par godina jedna je obitelj srušila mojeg prijatelja. Bio sam jako tužan, ali me utješila ptičica. Nakon toliko godina bio sam visoko stablo. Onda, nakon mnogo, mnogo godina, bio sam najstarije i najpoznatije stablo u državi.

Maja Perlić 3. d

KUĆICA U CVIJEĆU

Sjedim na livadi i promatram... Promatram trošnu kućicu sa stablom tik uz nju, svuda okolo livadu, a u daljini šumu.

Kućica je malena i prilično stara, poput neke stare bake, ali djeluje vrlo ugodno. Čini se kao da čuva puno lijepih uspomena i sjećanja.

Promatrajući je, zamišljam kakva bi bila kad bi se obnovila, kako bi samo zasjela usred livade; da, bila bi baš lijepa kakva je vjerojatno bila i prije: sa crvenim crijepovima, čistim, sjajnim prozorima, a iz nje bi se širio miris domaćeg kruha i slasnih kolača...oko kućice bi se igrala djeca, a livadom bi odzvanjao njihov smijeh.

Tik uz kućicu je i jedno veliko drvo; više je od nje, ima lijepu, veliku, raskošnu krošnju i kao da je tu da bi kućici pravilo društvo i čuvalo je. Da, ono je njezin čuvar, vjeran prijatelj i oslonac. Tako nisu sami, ni kućica ni stablo, imaju jedno drugo.

Svuda uokolo je prekrasna livada sa puno raznog bilja. Osjećam miris mješavine tog livadnog bilja i trave i ugodan je.

Čujem zujanje vrijednih kukaca koji poput jako zaposlenih radnika užurbano obavljaju svoje poslove, a svatko točno zna koji je njegov zadatak.

Čuje se cvrkutanje ptičica koje su vrlo brbljave i kao da stalno nešto raspravljaju i dogovaraju se. Mirno je, nema ljudi, a ni gradske buke, no ipak je vrlo živahno.

Ovo bi moglo biti ugodno mjesto kad odlučiš pobjeći od buke i gužve grada. Sviđa mi se, ugodno mi je ovdje i drago mi je biti baš tu pored kućice u cvijeću.

Andelko Krhen, 4. d

PRIČA JEDNOG ŽIRA

Bok, ja sam Žirko. Živim na velikom i starom hrastu. On ima brojne stanovnike. Tu žive vjeverice, kosoši, vrane, grlice, sjenice. Taj hrast ima ogromnu krošnju i debelo deblo, star je oko sto godina, a sve ove ptice žive u njegovoj krošnji.

Jedno jutro sam se probudio i sve oko mene bilo je smeđe. Došla je glista i rekla mi da sam ispod površine zemlje. Bojao sam se jer mi je sve bilo nepoznato. Čekao sam da se nešto dogodi i odjednom sam osjetio da iz mene raste list. List se u nešto zabio. To je bila površina zemlje. Uložio sam puno truda i probio se na površinu. Tamo sam ugledao svoj stari hrast. On se brinuo i skrbio o meni. Moji prijatelji (neke životinje) su me čuvali od životinja koje bi mi mogle nauditi.

Trebalo je nekoliko godina da izrastem u lijepi mladi hrast.

Mislav Horvatić, 3. d

VARLJIVA SREĆA

Živio jednom jedan padobranac koji se jako volio kockati, i to mu je dobro išlo. Jednom je na kockanju dobio veliki bijeli avion, no nije znao što će s njim. Na kraju mu se upalila žarulja u glavi. Pročitao je legendu o čarobnom štapiću koji se nalazio u samom središtu čarobne piramide. Krenuo je na svoje putovanje u potragu za čarobnim štapićem. Obzirom da je avion bio neispravan, zapalio se, a padobranac je skočio iz aviona i pao usred pustinje. Pokušao je telefonom pozvati pomoć, međutim u pustinji nije bilo signala.

Tada mu je na um pala jedna ideja: „Ako dođem do piramide i ako nađem čarobni štapić, s tim čarobnim štapićem mogu zaželjeti da se vratim u grad i dobijem novi avion.“ Počeo je besciljno lutati dok u jednom trenutku, daleko ispred sebe, nije ugledao kameni trokut nalik piramidi. Sav gladan, žedan i iznemogao, iskoristio je zadnju snagu i potrčao prema onom što je vidio. Što se više bližio, bilo je sve jasnije da je ispred njega piramida.

Došao je blizu i vidio je piramidu identičnu onoj iz legende. Ušao je u piramidu u kojoj je sve je bilo oštećeno od zuba vremena. Zapalio je komad grane koja je ležala na podu i koja mu je poslužila kao baklja. Krenuo je lutati hodnicima, penjao se katovima piramide i na svakom je katu našao ono što je najviše trebao ... prvo je to bila voda, zatim hrana, a na kraju krevet. Pošto je već bio umoran, ugasio je baklju i nakon što se dobro najeo i napio, legao je na krevet, čvrsto držeći baklju u rukama da mu ne ispadne dok spava.

Kad se probudio, bio je u svom stanu, ležeći na istom krevetu s istom granom u ruci, upravo onakvom s kakvom je i zaspao. Pogledao je kroz prozor i ugledao isti onaj avion s kojim je i krenuo u pustolovinu. Zatim mu je pogled pao na granu i sve mu je postalo jasno: čarobni štapić je zapravo bio maskiran u granu. Poveselio se što je preživio pustolovinu i kada se smirio, grane više nije bilo. Čarobni štapić se vratio u piramidu čekajući idućeg pustolova koji će ući u piramidu, a tada naš čarobni štapić neće biti grana već tko zna što ...

Vito Vidić, 5. a

VUČINA

Komedija u 2 čina

LIKOVİ

Vučina, poznato lice četvrti Srednjaci, opasan za malu djecu
Bartol, prijatelj Rokov, stanovnik Srednjaka
Roko, stanovnik Srednjaka
Djeca, stanovnici Srednjaka, učenici OŠ Josipa Račića

PRVI ČIN:

(U gužvi na malome ulazu u OŠ Josipa Račića prije početka jutarnje smjene. Čuje se vika djece.)

ROKO: Današnje popodne mogli bismo provesti u Raketi. Što misliš o toj ideji?

BARTOL: Sviđa mi se tvoj prijedlog, Roko! Hoćemo li ići odmah nakon nastave?

ROKO: Može! Meni je sasvim svejedno.

(Kasnije u školi...)

BARTOL: Jesi li ti siguran da bismo trebali ići u park Raketu? Ne znam je li to istina, ali sudeći po pričama druge djece, parkom neprestano šeće prilika, sijede kose i smežurane kože. Traži svoj plijen, djecu, a onda im se nečujno približi i straši ih. Zovu ga Vučina.

ROKO (sigurno): Koješta! Kao da će se to nama dogoditi. Čak i ako se dogodi, nas će biti više i bit ćemo jači. Pogotovo ako dođu i druga djeca.

BARTOL: Imaš pravo! Kad nastava završi, idemo u Raketu.

(Oglasilo se školsko zvono za kraj nastave.)

DJECA (u isti glas): Jeeeej!

ROKO: Napokon! Sloboda! Idemo sada u Raketu i ništa nas neće zaustaviti!

BARTOL: Hajd'mo. Pozvao sam još prijatelja pa nam ni "strašni" Vučina

DRUGI ČIN:

(U parku Raketa. Vesela djeca bezbrižno igraju nogomet.)

BARTOL: IIIII GOOOOL! POBJEDA! Idemo odigrati još jednu, do 10, onda ću morati ići kući.

ROKO: Može! Idemo!

(Vučina se neprimjetno, ni od kuda pojavi u Raketi.)

BARTOL (ugledavši ga, tiho, preplašeno): Oh, ne, Roko, vidi, došao je... Vučina... približava se. Sad je prekasno za bijeg!

VUČINA (opasnim glasom vadeći protezu iz usta): GRRRRRR!

Maja Vučić, 2. c (Zeko)

BARTOL: AAAAA!

ROKO: AAAAA!

DJECA: AAAAA!

VUČINA (dobroćudno): Hahaha! Baš sam vas pres-
trašio!

ROKO: Haha, mi smo se Vas bojali misleći da ste stra-
šni, no Vi samo vadite protezu iz usta. FUUU!

SVI ZAJEDNO: Hahahahahaha!

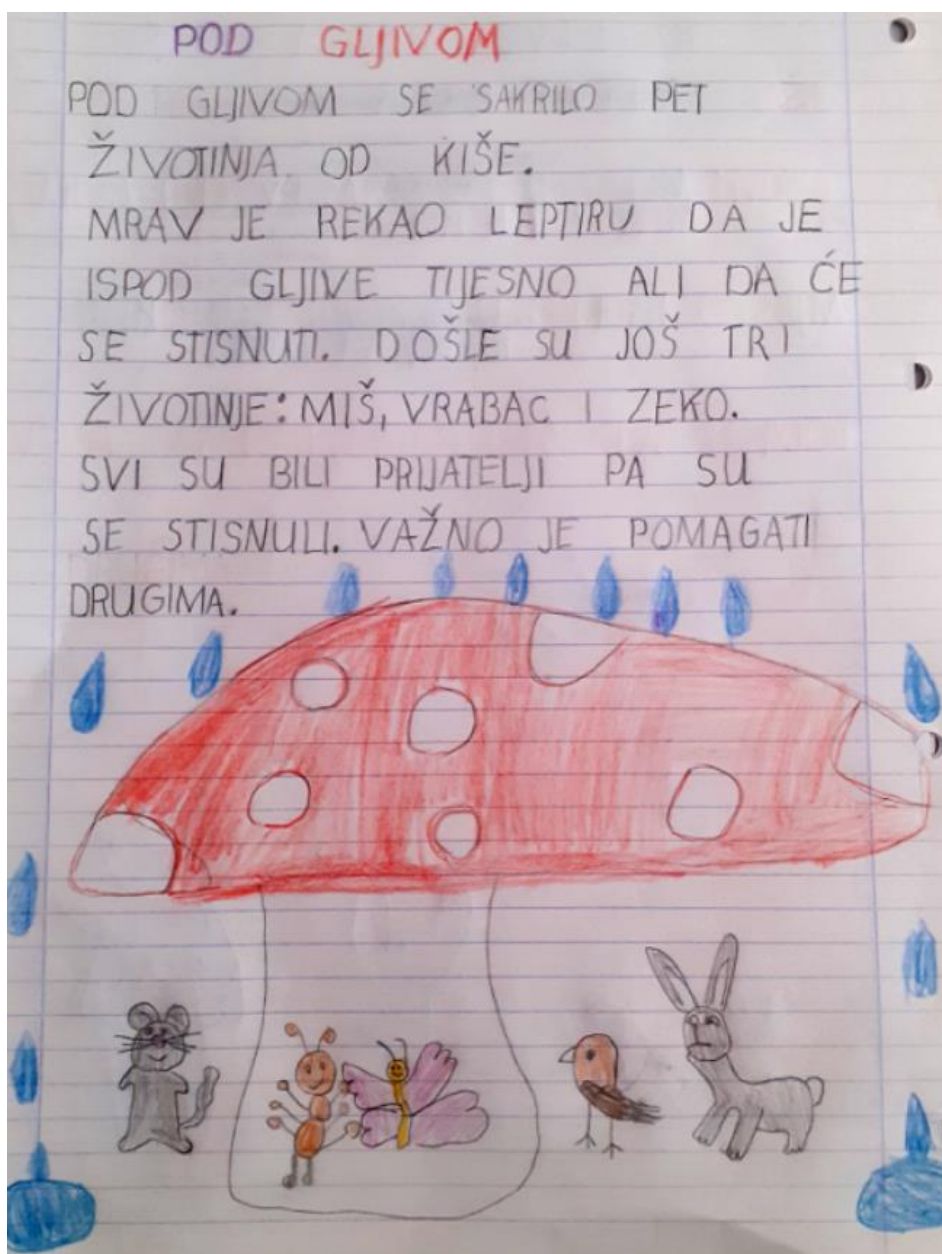
BARTOL: Dosta avantura za mene za danas. Sada
moram kući!

(Svi se razidu.)

Marija Peradinović, 8. c

Roko Padro, 7. c

Lucija Milković, 1. a (Solidarnost)

POZDRAVILI SMO SE S OSMAŠIMA!

8. a

8. a OŠ Josipa Račića, Zagreb, 15. 6. 2020.

8. b

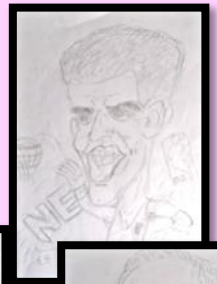
POZDRAVILI SMO SE S OSMAŠIMA!

8. c

8. d

Karikature nacrtao:
Roko Duplančić, 6. d

Noć knjiga u 8.c!

